

ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW COMPLEET VERHAAL

Cord Sister

genaamd
RAFFLES
DE GROOTE ONBEKENDE

Spoken op „Mon Repos”.

20 cent

No. 1090

„M..... mary Blush een heks ??!!”

Elke aflevering bevat een volledig verhaal

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHERGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

Spoken op „Mon Repos”

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Zie pag. 32

**Aanbieding Medische
Encyclopaedie fl. 4.50**

HOOFDSTUK I.

MIJNHEER DESTIN BEKLAAGT ZICH.

De villa van den heer Destin, de schoonvader van een der meest invloedrijke staatssecretarissen in de Fransche hoofdstad, geniet te Sèvres, een der voorsteden van Parijs, een zekere vermaardheid, want niet alleen behoort zij tot de fraaiste van de streek, en eigenlijk zou men haar, zooals de eigenaar dan ook trouwens deed, een kasteel kunnen noemen, maar tevens waren er aan het zeer oude huis, dat in den loop der eeuwen slechts weinige veranderingen had ondergaan, eenige van die sages verbonden, die van geslacht tot geslacht en van mond tot mond gaan.

Koningen en prinses hadden er hun gunste-

lingen onthaald en er festijnen aangericht, en natuurlijk waren er in het oude huis eenige misdaden gepleegd — — dat sprak bijna van zelf, en het kon ook bijna niet anders in een oud kasteel, met zulke dikke muren, zulke diepe en groote kelders, en dat zelfs midden in den zomer bij helderen zonneshijn, altijd een eenigszins somberen indruk maakte.

Er was nog een vleugel aan het gebouw, die, sinds hij werd opgetrokken, geen enkele verandering onderging, maar die dan ook zeer weinig gebruikt werd.

Hoofdzakelijk diende hij als een soort museum, want de heer Destin was een hartstoch-

telijk verzamelaar van oudheden, en zoo vond men in de ruime zalen bijeengebracht: fraaie gobelins, harnassen, kostbare wapens uit de Middeleeuwen, musketten, zware snaphanen, die door twee man bediend moesten worden, lansen en pieken, strijdnotsen, bijlen en groote tweehands zwaarden, waarvan men zich niet kon voorstellen, dat zij door een enkelen man gehanteerd werden.

Verder waren daar fraai ingelegde doozen, oude prenten, houtgravures, kortom alles wat het hart van een oudheidkundige slechts kan verheugen.

Zelden trad daar iemand binnen, behalve de heer des huizes en de gasten, wie hij de eer waardig keurde, zijn verzameling te beschouwen, welker waarde hij zelf ongeveer op zes millioenen francs taxeerde.

Zijn vijanden betwijfelden, of zij werkelijk zooveel waard was, maar in ieder geval werd de heer Destin beschouwd als een van de rijkste mannen uit die streek, en misschien wel van geheel Frankrijk.

Slechts zelden vertoefde hij te Parijs, want hij was een groot liefhebber van het buitenleven.

Ook de jacht vond in hem een hartstochtelijk beoefenaar, en hij had een geheele collectie jachtgeweren en tropheën, die hij aan iedereen die maar wilde met trots liet zien.

Op het oogenblik, dat ons verhaal van de gebeurtenissen aanvangt, die op dat tijdstip geheel Parijs in rep en roer brachten, was de heer Alexandre Destin ongeveer zestig jaar, een weinig corpulent, een weinig op zijn gemak gesteld, een groot minnaar van goeden kost, een voortreffelijk kenner van sigaren, en over het algemeen genomen een tamelijk goedmoedig, hoewel wat schraapzuchtig man, die bijvoorbeeld zeer strenge maatregelen nam tegen alle bedelaars en zwervers, en er daarom een paar kwaadaardige honden op nahield, die hij zelf liever niet los zag rondloopen, en vooral niet, nadat de duisternis was ingevallen — allicht konden die honden zich eens vergissen, zoo meende hij!

De heer Destin was sedert vele jaren weduwnaar, en ofschoon zijn vele vrienden er op hadden aangedrongen, dat hij zou hertrouwen, had hij steeds weerstand aan hun vermaningen weten te bieden — het jonggezellenleven beviel hem voortreffelijk, en hij behoefde zich geen enkel oogenblik te vervelen, want meestentijds waren er in het groote huis eenige gasten.

Het terrein rondom het huis was zeer uitgestrekt, er waren drie jachtopzieners noodig,

alleen om de stroopers te weren.

Het personeel was echter minder uitgebreid, dan men met het oog op den omvang van het huis zou meenen.

Er was een keukenmeid, er was een dienstmeisje, dan was er een kamerbediende en wat de Franschen noemen een „valet de pied”, dat is te zeggen een huisknecht.

Het huispersoneel werd voltooid door een maitre d'hotel, wat de Engelschen een butler noemen, en die luisterde naar den schoonen naam van Célestin, en door de huishoudster, Madame Grivois, wier aard echter in volkomen tegenspraak stond met haar naam, want zij was allesbehalve „lichtzinnig”, maar daarentegen uitermate deftig, en voor een Française zelfs housterig.

De zoeven genoemde keukenmeid was een Engelsche, en heette Mary Blush.

Zij was sedert eenige maanden in dienst van den heer Alexandre Destin, die zich slechts ingenomen met haar kon betoonen, want haar kookkunst was waarlijk fenomenaal.

Zij paarde de degelijkheid van de Engelsche keuken aan de smakelijkheid van de Fransche, en de heer des huizes was met deze combinatie uitermate tevreden.

Weliswaar had Mary somtijds te kampen met eigenaardige toevallen, welke zij zelve „bezoekingen van den kwaden geest” maar haar meester eenvoudig „winderigheid” noemde, maar dat was dan ook haar eenige gebrek — ofschoon het een tamelijk ernstig gebrek was.

Mary was op dat tijdstip omtrent veertig jaar, hoewel zij zich gaarne voor dertig placht uit te geven, hetgeen wegens haar corpulentie met bezwaren gepaard ging, en zij verhaalde gaarne aan iedereen, die het wilde hooren, dat zij omgang met geesten van afgestorvenen, en zelfs met niemand minder dan Beëlzebub had.

Sommigen spotten hiermede, en verklaarden meedoogenloos, dat Mary hierdoor te dik was, en ook niet genoeg Fransch kende, maar anderen vonden het zeer begrijpelijk in een huis, waar het van oudsher gespookt had.

Mary scheen nu eenmaal iets aantrekkelijks voor de geesten te hebben, en het was niet meer dan natuurlijk, dat zij somtijds gesprekken met hen voerde.

Het is een onloochenbaar feit, dat de heer Destin zijn keukenmeid menigmaal aantrof in een diepen slaap, dien zij zelve als „sonabulistisch” verklaarde, maar die de heer Destin zonder omwegen kenschetste als een uiting van slaapzucht.

Alice Sheppard was het dienstmeisje, en ook

zij was een Engelsche, hoewel veel jonger dan de keukenmeid.

Misschien was die voorkeur nog uit den tijd van den oorlog afkomstig, maar mijnheer Destin had een bepaalde voorliefde voor Engelsch personeel, en ook zijn chauffeur, Jack Monday, was een volbloed Londenaar, die des Zondags zijn Fransche collega's in het wijnhuis van père Labiche, aan den weg naar Parijs gelegen, verrukte door zijn ratelende vloeken, die zijn herkomst uit Cockney maar al te zeer verrieden.

Wat de maitre d'hotel Cèlestin, betreft — hij was nog van het goede oude ras: deftig, discreet, gezet, met een bijna geheel kaal hoofd, rondwandeland als een pauw door het huis, gekleed in zijn keurig gesneden zwarten rok, en in goede buien de minzaamheid zelve, maar die steeds den afstand wist te bewaren tusschen zichzelf en het andere personeel.

Als wij ten slotte nog hebben medegedeeld, dat de huisknecht ongeveer vijf en dertig jaar was, en Jean Périn heette, en dat de kamerbediende bijna eens zou oud was, en naar den naam van Gaston luisterde, dan hebben wij het personeel aan den lezer voorgesteld, met uitzondering natuurlijk van de zoogenaamde buitenbedienden, de tuinlieden, het stalpersoneel, waartoe ook een vorstelijk betaalde jockey behoorde, de koddebeiers en andere onmisbare personages op zulk een uitgestrekte bezitting.

De heer Alexandre Destin had dus alle redenen om met zijn bestaan tevreden te zijn.

Hij was zoo gezond als men het op zijn leeftijd slechts wenschen kan, hij was machtig rijk, hij beschikte over den besten wijnkelder, tientallen mijlen in het rond, hij was gezien bij de kleine balletteuses van de Grand Opera, hij kon zijn geweer afvuren op een wegluchtend haasje, zonder dat zijn hand trilde, hij had grooten invloed in de streek, waar men hem naar de oogen zag, omdat hij de schoonvader was van een staats-sectetaris, die het natuurlijk wel tot minister zou brengen — kortom, hij genoot van het leven, en hij meende zeer waarschijnlijk, dat dit alles wel tot zijn dood zoo zou blijven.

Daarin evenwel vergiste de waardige man zich, want er zouden zich gebeurtenissen voordoen, waarop hij zeker allerminst gerekend had, en die hem eenige zeer onaangename oogenblikken bezorgden.

Het was in het begin van de lente, wanneer de zon omstreeks zeven uur opkomt, en mijnheer Destin had juist, na een korte afwezigheid, zijn landhuis weder betrokken, met het doel, er

den geheelen zomer te blijven.

Dien dag had hij een paar vrienden uit Parijs medegebracht, die bij hem waren blijven dineeren, genoten hadden van de kookkunst van Mary Blush, en vervolgens een partij met hem hadden gewhist, onder het genot van een stevig glas Bourgogne, waarop het zoo laat was geworden, dat de laatste trein naar Parijs reeds vertrokken was.

Nu beschikte Alexandre Destin weliswaar over een zestal auto's, en zijn gasten hadden dus slechts te kiezen gehad, maar daar het reeds over twaalfen was, en zij zich een weinig vermoeid gevoelden, en den chauffeur niet wilden dwingen pas om drie uur in den nacht zijn bed op te zoeken, zoo namen zij gaarne het aanbod van den gastheer aan, dien nacht op het landhuis te logeeren.

Niets was gemakkelijker, want er bevonden zich op de tweede en de derde verdieping van het groote huis wel vijftien logeerkamers, waarvan er tien voor meer dan een persoon waren ingericht.

En zoo begaven de heeren zich omstreeks half een naar hun respectievelijke slaapvertrekken, verre van dronken, maar toch ook niet geheel en al nuchter — een ietsje beneveld door de dampen van den krachtigen wijn.

Het kon omstreeks half twee in den nacht geweest zijn, toen Alexandre Destin eenklaps recht overeind in zijn bed zat.

Hij strekte een bevende hand naar den schakelaar van het electriche licht uit, die naast het monumentale bed was aangebracht, en als hij zich zelf nu in een spiegel had kunnen zien, zou hij hebben waargenomen, dat hij zeer bleek was, en dat er kleine druppeltjes zweet op zijn voorhoofd parelden.

Hij was wakker geschrikt door een langgerekten, doordringenden gil, die ergens in het huis had opgeklonken — maar hij had onmogelijk kunnen zeggen van waar.

Hij luisterde aandachtig, zachtjes in zich zelf pratend, alsof hij zich gerust wilde stellen door het hooren van zijn eigen stem, en daarop klonk er iets als het rammelen van zware ketens, gemengd met een geluid, dat nog het meest geleck op het geroffel van een trom, met een doek overspannen, zooals men ze bij militaire begrafenissen hoort.

Alexandre Destin had zich nauwelijks enig denkbeeld gevormd van den aard van deze sombere geluiden, toen een hel klinkende slag, er met groot geweld koperen bekkens tegen elkander werden geslagen, hem zeer verschrikt zijn bed uitjoeg.

Het geluid galmde nog langen tijd na in de duistere, holle gangen van het huis, en stierf pas vele seconden later weg.

Maar nog was de heer des huizes niet aan het einde van zijn verschrikkingen, want een oogenblik later klonk er een duivelsche schaterlach, zoo luid, dat Alexandre Destin de haren ten berge rezen, en hij aan ieder van die haren een ijskouden zweetdruppel meende te voelen.

Maar hij was een man, die over een tamelijk groote dosis persoonlijk moed beschikte, en hij wilde er het zijne van hebben.

Steeds had hij geschertst, als men hem sprak van zijn „spookhuis“ en het trof hem thans zeer onaangenaam, dat er blijkbaar in zijn huis iets gaande was, wat hij er nog nimmer te voren had waargenomen.

Hij trok dus snel een huisjas over zijn pyama, schoot zijn muilen aan, nam zijn revolver uit de lade van het nachttafeltje, sloop naar de deur opende die behoedzaam, waarop hij het hoofd naar buiten stak, om links en rechts de lange en breede gang af te zien.

In het eerst zag hij niets, maar toen meende hij aan het einde van de gang waar de trap naar de derde verdieping begon, een flakkerend lichtschijnsel waar te nemen, en een grillige schaduw op den witten muur van de gang.

Hij nam zijn revolver vaster in de vuist, sloop door de gang op het schijnsel af — en stond een oogenblik later tegenover een van zijn gasten, bleek en bevend zooals hij, in de eene hand een blaker, in de andere een onderwetsch ruiterpistool, hetwelk hij bij gebrek aan beter van een wapenrek had genomen, dat zich in zijn kamer bevond, maar dat hij daar evengoed had kunnen laten hangen, daar het sedert het begin van de zeventiende eeuw niet geladen was geweest.

De beide heeren keken elkander een oogenblik zwijgend aan, en toen vroeg Destin :

„Heb jij het ook gehoord, Brassard ?“

„Stel je voor, dat ik het niet gehoord had !“ antwoordde de heer Brassard huiverend. „Het ging mij door merg en been ! Ik heb nog nooit zooiets bijgewoond ! Wat kan het toch geweest zijn ?“

„Ik weet het niet — maar zal het onderzoeken !“ riep Destin moedig uit. „Aan spoken geloof ik niet, en wij zullen wel met menschen van vleesch en bloed te doen krijgen, denk ik ! Maar zie daar eens — daar zie ik nog een blaker naar ik meen !“

Inderdaad, boven aan de trap was alweder een lichtschijnsel zichtbaar, en een oogenblik later voegde de tweede gast zich bij de beide

andere heeren — het was dokter Friolin uit Parijs, een oud en vertrouwd vriend van Destin.

Ook deze scheen zeer onder de indruk te zijn van de zonderlinge geluiden, die tot hem waren doorgedrongen.

De waardige geneesheer had een kleine browning in de rechterhand, en zeide, zoodra de anderen binnen het bereik van zijn fluisterende stem waren :

„Het is dus toch waar, Destin — het spookt bij je ?“

„Kom, nonsens, dokter !“ antwoordde Destin, die weer moed had gevat, nu hij gezelschap kreeg, dat binnen enkele oogenblikken nog vermeerderd werd met den derden gast, den advocaat Chaudois uit Sèvres.

De vier heeren beraadslaagden een oogenblik, en besloten toen, gezamenlijk een rondgang door het geheele huis te maken.

Zij zouden beginnen met de eerste verdieping, en dan gelijkvloers hun onderzoek voortzetten, want vandaar hadden de vreeselijke geluiden geklonken.

Voorzichtig bij 't licht van hun zaklantaarns en kaarsen begonnen de heeren hun onderzoekstocht, en voor een onverschilligen buitenstaander zouden zij zeker een komischen aanblik hebben opgeleverd in hun pyama's en nachthemden, deze op sloffen, een ander met een jachtlaars en een blooten voet, een derde die in de verbouwereerdheid zijn hoogen hoed had opgezet !

Maar de vier heeren dachten er wel allerm minst aan op elkaars uiterlijk te letten.

Nog altijd dreunde in hun hoofd die helsche schaterlach na, nog altijd hoorden zij het somber rammelen van de keten en dien rateenden bekkenslag, die, zoo meenden zij, op mijlen afstand gehoord moest zijn.

Zij waren de trap afgedaald, en onderzochten nu allereerst de voordeur.

Er was niets bijzonders aan te zien — de deur was op het nachtslot, de zware grendels waren er voor geschoven, en zooals altijd had Célestin er ook dien avond den dikken koperen ketting voorgedaan.

Het onderzoek der verschillende vensters — het waren er niet minder dan vier en twintig, en dat nog alleen rechts van de vestibule, leverde evenmin eenig resultaat op.

Zij waren allen goed gesloten, en van braak was geen spoor te ontdekken.

De gordijnen waren allen gesloten.

Daarop volgden de twee achterdeuren, en de zijdeur in den nieuweren linkervleugel, ten

slotte de deur in den ouden rechtervleugel, die als museum was ingericht — en steeds niets!

Daarop daalden de vier heeren niet zonder huivering de keldertrap af om daar beneden hun onderzoek voort te zetten.

Zij schreden door de holle kelders, waarvan de meesten niet eens gebruikt werden, keken schuw in de groote nissen, die zich hier en daar bevonden, en onderzochten de dikke staven, welke de kelderramen afsloten.

En steeds geen spoor van een inbraak, niet het kleinste venstertje dat openstond, geen deur die op een kier geopend was — alles was door de goede zorgen van Célestin stevig afgesloten.

De vier vrienden keken elkander veelbetekenend aan, en daarop begon Dr. Friolin:

„Luister eens hier — ik denk dat wij het ons verbeeld hebben!”

„Alle vier?” riep Maitre Chaudois op ongelooovigen toon. „Kom, dat gelooft u immers zelf niet, dokter!”

Ook Destin schudde het hoofd, en zeide op knorrigen toon:

„Daarvan kan geen sprake zijn! Laten wij maar weer naar boven gaan — maar mijn nachtrust is naar de maan, dat voel ik wel! Mijn slapen kloppen, en ik beef over mijn geheele lichaam!”

„Neem een beetje valeriaan, of wat Hoffman druppels, dan zal het wel weer overgaan!” ried Dr. Friolin hem aan.

De terugtocht werd aanvaard.

Maar toen zij de ruime vestibule weder bereikten, stond Brassard plotseling stil, en wees met uitgestrekte vinger naar het eind van de breede gang, die door het geheele huis liep. Aan den eenen kant was de vestibule, en als men de gang teneinde liep, kwam men direct in het park, waaraan de keuken en het groote dienstbodenvertrek grensden.

Een zwak lichtschijsel drong aan het einde die gang binnen, zeer waarschijnlijk door een openstaande deur.

„Waar komt dat licht vandaan?” vroeg Brassard op fluisterenden toon.

„Ik zou zeggen, dat het uit de keuken kwam!” gaf Destin op denzelfden toon ten antwoord. „Kom mee, dan zullen wij het eens gaan zien — of durven jullie niet?”

Nu hadden geen van de drie anderen bijzonder veel lust in het avontuur, maar daar zij dit

toch tot geen enkelen prijs voor elkander zouden hebben willen erkennen, antwoordden zij allen met een heftig ontkennend hoofdschudden, en daarop sloop het viertal de breede gang in, terwijl de kaarsen hun monsterachtige schaduwen op de hooge wanden van de vestibule wierpen.

Zoo bereikten zij, zoo zacht mogelijk loopend, het einde van de breede gang, en stonden nu dicht voor de geopende keukendeur.

Destin wenkte de anderen, dat zij een weinig achter moesten blijven, hield zijn kaars boven het hoofd en boog het bovenlichaam voorzichtig zoover voorover, dat hij om den hoek van de deur kon zien.

En nauwelijks had hij dit gedaan, of hij slaakte een kreet van verbazing en boosheid, en trad de keuken binnen, waarin de anderen hem volgden.

Daar, in het midden van het groote vertrek, zat Mary Blush gerust op een rieten stoel te slapen, met haar dikke, roode handen over haar maag gevouwen, het hoofd een weinig terzijde, de mond half geopend, en de oogen tot op een kleine kier na gesloten.

Als Mary niet zulk een corpulent kort, rood, bolwangig schepseltje was geweest, dan zou deze plotselinge verschijning — die slapende vrouw daar midden in het groote vertrek — wellicht een geheimzinnigen, misschien zelfs huiveringwekkenden indruk hebben gemaakt — nu echter wekte zij slechts den toorn van den heer Destin op.

Hij trad op Mary toe, schudde haar ruw bij den arm, en riep:

„Wordt eens wakker, Mary! Ben je niet goed bij je verstand? Wat is dat voor een manier om hier midden in de keuken op een stoel te gaan slapen? Waarom ga je niet naar bed?”

Maar Mary moest inderdaad wel zeer vast in slaap zijn, want zij gaf volstrekt geen antwoord, en scheen het ook niet te gevoelen, dat haar meester haar zoo ruw bij den arm heen en weer schudde.

Dr. Friolin was naderbij getreden, en keek nieuwsgierig naar de slapende keukenmeid.

„Maar voor den drommel — ik geloof waarlijk, dat zij zich slapende houdt!” riep Destin kwaad.

„Neen, dat geloof ik niet, Destin!” kwam Dr. Friolin. „Zij slaapt wel degelijk, en naar allen schijn bijzonder vast! Ik zou haar niet zoo schudden als ik jou was, want dat kon wel eens niet goed voor haar zijn! Zij zal waar-

schijnlijk vanzelf wel wakker worden, als je de kaars maar eens dicht voor haar oogen houdt.”

Destin hief den blaker, dien Brassard hem toereikte, op een decimeter afstand van de halfgesloten oogen der slapende, en een oogen-

blik later ontwaakte Mary, sperde haar groote ronde oogen zoo wijd mogelijk open, en keek, met stomme verbazing naar de vier heeren in hun zonderlinge costuums, die daar nieuwsgierig in een halven kring voor haar stonden.

HOOFDSTUK II.

ZONDERLINGE GEBEURTENISSEN.

Geruimen tijd bleef zij bewegingloos zitten, en toen pas scheen zij haar meester te herkennen.

„Mijnheer Destin! Is u het werkelijk? Wilt u iets hebben? Moet ik iets voor u klaar maken?”

„Om twee uur in den nacht? Ben je niet wijs?” riep Destin boos.

„Twee uur in den nacht! Dat is immers onmogelijk!” riep Mary uit.

„Kijk dan op de klok,” hernam Destin, terwijl hij met het hoofd naar de groote keukenklok wees, die haar eentonig getik liet hooren.

Langzaam wendde Mary haar blikken naar de klok, en slechts met moeite scheen het besef tot haar door te dringen, dat de wijzers inderdaad twee uren aanwezen.

Dr. Friolin had haar aandachtig gadeslagen en bromde nu hoofdschuddend iets voor zich heen, dat niemand verstond.

Maar mijnheer Destin was een praetisch man, die nu eenmaal niet aan bovennatuurlijke dingen, en vooral niet aan spiritisme, somnambulisme, en dergelijke zaken geloofde, en zijn humeur was verre van rooskleurig wegens zijn gestoorde nachtrust.

Voor hem kon het niet aan twijfel onderhevig zijn, of Mary Blush, bewogen door wie weet welken ziekelijken lust om leven te maken, had zooeven al die afschuwelijke geluiden veroorzaakt, en zich vervolgens slapende gehouden.

En zoo zeide hij op strengen toon tot de keukenmeid, die zich met een vaag gebaar met de vuisten in de oogen wreef:

„Wil je mij eens zeggen, Mary, wat je bezielde, om zooeven dat leven te maken?”

„Welk leven, mijnheer?” vroeg de keukenmeid in haar afschuwelijk, maar toch zeer goed begrijpelijk Fransch.

„Kom — kom — houd je alsjeblieft niet van den domme, en maak mij niet kwaad!”

hernam Destin. „Je weet heel goed wat ik bedoel!”

„Ik weet het heusch niet, mijnheer!” riep Mary uit, en het scheen of zij op het punt stond in tranen uit te barsten. „Ik ben om half tien hier op mijn stoel in slaap gevallen en nu pas word ik wakker! Ik dacht dat ik nauwelijks vijf minuten maar een beetje gedommeld had!”

„Maak dat wijs wien je wil!” riep Destin ongeduldig uit. „Daar geloof ik geen woord van!”

„Ik zou het maar wel gelooven, Destin!” liet de kalmte stem van Dr. Friolin zich hooren. „Ik ben geneesheer, en ik ken die dingen beter dan jij! Wat Mary daar zegt, is heel wel mogelijk!”

„Maar zij moet toch al die verschrikkelijke geluiden gemaakt hebben!” riep Destin op wanhopigen toon. „Wie kan het anders hebben gedaan?”

„Dat weet ik niet — maar dat zij het niet deed, staat voor mij vast!” antwoordde de geneesheer.

Hij had den pols van de keukenmeid gegrepen, en telde nu de slagen, terwijl hij den blik gericht hield op den secondenwijzer van de kleine keukenklok.

Toen bromde hij weer iets onverstaanbaars, keek de keukenmeid aandachtig aan, en zeide toen een woord, dat alleen Destin opving, en dat een uitheemschen klank had:

„Zeer vatbaar voor hypnotisme — uiterst prikkelbaar — buitengewoon vatbaar voor suggestie!”

Maar Destin was nog lang niet tevreden.

Zijn gasten en hijzelf hadden nog geen uur geleden geluiden gehoord, die zonder eenigen twijfel in het huis zelf werden veroorzaakt — in den kelder of gelijkvloers — en dat deze dienstbode er niets van zou hebben gehoord, kwam hem op zijn minst genomen twijfel-

achtig voor.

Dr. Friolin scheen zijn gedachten te raden, en zeide op zachten toon :

„Zij sliep als een os, Destin ! Het is een soort slaap, die niet te vergelijken is bij den slaap van normale lieden ! Als men een kanon bij haar afgeschoten had, zij zou er niet door gewekt zijn ! Alleen een plotselinge lichtstraal, vlak voor de oogen, kan zulke personen uit dien eigenaardigen slaap doen ontwaken !”

„Goed, — dan neem ik aan, dat zij het niet gedaan heeft !” hernam Destin kort. „Wil u mij dan eens zeggen, wie al dat leven heeft gemaakt ? Wie heeft dien gil geslaakt, die ons door merg en been ging ? Wie heeft dat geluid gemaakt, dat op een ratelenden donderslag geleek ? Wie heeft er op die duivelsche wijze gelachen ?”

Mary had Destin, terwijl hij sprak, met groote, ronde oogen strak aangekeken, en zeide nu op een toon van heilige overtuiging :

„Dat hebben de geesten gedaan, mijnheer !”

„Welzoo ! Zou je denken ?” vroeg Destin op schamperen toon.

„Ik ben er zeker van, mijnheer ! U lacht mij uit, maar ik zeg u, dat het in het huis spookt ! Ik heb de geluiden al eens meer gehoord — ik kan ook met de geesten spreken !”

Een oogenblik keek Destin de keukenmeid doorborend aan.

En toen zeide hij, terwijl hij zich op de hielen omdraaide :

„Dat treft goed, doe mij dan het plezier, en zeg hun eens, dat zij mij des nachts niet meer uit den slaap moeten houden.”

Maar deze scherts verstond de Engelsche keukenfee blijkbaar niet.

Zij keek haren meester streng aan en zeide :

„Het is verkeerd van u, mijnheer, er den spot mee te drijven ! Ik zeg u dat ik werkelijk met de geesten kan spreken ! Vanavond, toen ik in slaap gevallen was, zijn zij zeker weder gekomen, en toen ik hen geen antwoord gaf, zijn zij boos geworden, en hebben daarom het leven gemaakt dat gij gehoord hebt. Zoo is het, en niet anders !”

„Nu, dan verzoek ik je vriendelijk, Mary, voortaan goed wakker te blijven, en die spoken of wat het dan zijn, behoorlijk te woord te staan. Ik ga naar mijn bed om te slapen, en niet om in het holste van den nacht te worden wakker geschrikt. Knoop dit goed in je oor en ga nu naar je kamer. Het is geen tijd voor een fatsoenlijk meisje om hier heelemaal alleen in de keuken te zitten !”

Mary sputterde nog tegen, maar eindelijk

verwijderde zij zich toch, en verdween, met een blaker in de hand.

Dokter Friolin keek haar eenige oogenblikken zwijgend na, tot zij uit het gezicht verdwenen was, en zeide toen, meer voor zichzelf :

„Een eigaardig geval, dat is zeker !”

„Ik kan er het eigaardige volstrekt niet van inzien, waarde Friolin !” kwam Destin ongeduldig. „Voor den drommel, ik heb een keukenmeid om te koken, en niet om de somnambule te spelen !”

Maar de geneesheer haalde de schouders op, en zeide :

„Je slaat een toon aan, alsof zij het met opzet doet ! Zij kan er toch alles welbeschouwd niets aan doen, dat zij in zulk een verdooven-den slaap valt !”

„Dat kan zij wel — als zij maar wakker blijft !” wierp Destin hem tegen.

„Neem mij niet kwalijk, dat is een rede-neering, waaraan iedere logica ontbreekt !” riep de geneesheer half lachend uit. „Je zoudt met evenveel recht kunnen zeggen, dat, als iedereen maar zijn best doet om te blijven leven, niemand behoeft te sterven ! Ik zeg je nogmaals dat die arme meid er niets aan kan doen — ik voor mij heb de overtuiging, dat zij op bijzonder hevige wijze aan hallicunaties lijdt !”

„Maar daar ben ik niet van gediend !” riep Destin uit. „Ik verlang dat zij een smakelijke pastei kan bakken, en mijn biefstuk niet te gaar maakt ! Maar ik verlang niet, dat zij hier een specialiteiten-theater van mijn huis maakt ! Ik zal het nog een poosje aanzien, maar als dat zoo voortgaat — het spijt mij, maar dan zal ik mij moeten voorzien van een keukenmeid, die minder aan hallicunaties onderhevig is ! Ik ben niet piepjong meer, en ik heb mijn nachtrust wel degelijk noodig ! En laten wij nu maar weer onze kamers opzoeken — het helpt toch niet, of wij hier blijven rondlopen.”

Zwijgend werd de terugtocht aanvaard.

Alle vier de heeren waren onder den indruk van het gebeurde, dat inderdaad geheimzinnig genoeg mocht worden genoemd.

Zij waren allen sceptici, en zij geloofde zeker niet aan bovennatuurlijke voorvallen, maar hun zintuigen hadden hun niet kunnen bedriegen — alle vier hadden zij de zonderlinge, schrik-aanjagende geruchten gehoord, en die moesten een oorzaak hebben !

Maar welke die oorzaak was — hoe zij waren teweeg gebracht, dat konden zij zich onmogelijk verklaren !

Voor de slaapkamerdeur van Destin stond

Dr. Friolin een oogenblik stil, en vroeg als terloops:

„Zeg eens, Destin — heeft die Mary Blush wel eens meer geklaagd over die slaperigheid — en heeft zij wel eens vaker gesproken over haar gave om met spoken en geesten te kunnen converseeren?”

„Tegenover mij zeker niet!” antwoordde Destin grimmig. „Maar Célestin heeft mij medegedeeld, dat zij zich tegenover de bedienden eenige malen op zoo iets beroemd heeft!”

„Zoo!” was alles, wat Dr. Friolin zeide.

Toen stak hij Destin, en vervolgens Brassard en Chaudois de hand toe, en vervolgde:

„Nu moesten wij maar weer gaan slapen, vrienden — het is zeker nog de moeite waard!”

Zoo begaven de vier heeren zich weder ter ruste, en dien nacht werden zij niet opnieuw gestoord.

De drie vrienden van Destin vertrokken den volgenden morgen weder naar Parijs, en Destin bleef dien dag alleen.

En ondanks zichzelf, ofschoon hij volstrekt niet geloofde aan de spookgeschiedenis die, naar hij heel wel wist, omtrent zijn huis de ronde deed, voelde hij zich onbehagelijk te moede.

Ondanks zichzelf vermeed hij, zoodra de schemer begon te vallen, de duistere plekken in zijn huis, de groote, diepe nissen aan een kant van de gang, die evenwijdig met den achtermuur op de tweede verdieping van het huis liep, over een afstand van bijna veertig meter, en die tamelijk „spookachtig” verlicht werd door de maan, die door de acht hooge boogvensters naar binnen viel.

Hij dineerde dien dag alleen, schreef eenige brieven, las de avondbladen en begaf zich tamelijk vroeg ter ruste, na zich persoonlijk te hebben verzekerd, dat alle ramen en deuren gelijkvloers deugdelijk gesloten waren.

Maar juist toen het middernachtelijk uur zou slaan, werd hij opnieuw met een hevigen schrik wakker.

Een somber gerucht waarde door het oude huis, maar het was onmogelijk te zeggen, waar het vandaan kwam.

Het klonk als een steunend gezucht, maar zoo luid, dat het Destin voorkwam, alsof het onmogelijk door een menscheijk wezen kon worden voortgebracht.

En deze bange zuchten klonken zoo hartverscheurend, dat Destin zich het zweet aan alle kanten voelde uitbreken.

Nu en dan werd het zuchten afgebroken door een luiden kreet, als van een mensch in dood-

nood, die enkele malen overging in een akelig doodsgerochel.

Met een hand, die hevig beefde van schrik en ontroering tastte Destin naar den belknop, terzijde van het groote bed bevestigd, en drukte er lang en aanhoudend op.

Maar reeds na enkele tellen hoorde hij gerucht in de gang, en toen de fluisterende stem van Célestin, die op heeschen toon riep:

„Mijnheer! Mijnheer! Wordt toch wakker, wordt in hemelsnaam wakker!”

Hij kwam uit bed, schoot zijn muilen aan, ontstak het licht, en strompelde naar de deur, om den grendel terug te schuiven.

Op den drempel stond Célestin, in zijn nachtgewaad, en die slechts overhaast een pantalon had aangetrokken, op bloote voeten, met ongekamde haren, en doodsbлек.

Hij droeg een blaker met een brandende kaars in de hand, maar zijn hand beefde zoo, dat het voorwerp ieder oogenblik dreigde te vallen.

„Hebt gij het gehoord, mijnheer?” vroeg Célestin schuw achter zich kijkend alsof hij vreesde, dat een spookachtige gedaante op hem zou kunnen toestormen, om hem met ontvleschde vingers in den nek te grijpen.

„Ja, Célestin, ja!” antwoordde Destin. „Daar om belde ik je! Ik heb mij dus niet vergist! Het klonk als — — —”

„Het klonk gruwelijk, mijnheer!” viel Célestin hem in de rede, van den schrik den eerbied vergetend, dien hij zijn meester verschuldigd was. „Ik heb mijn heele leven niet zoo iets gehoord, en ik hoop het nooit opnieuw te hooren.”

„Maar gisteren dan, gisteren, Célestin!” hernam Destin, terwijl hij Célestin verder de kamer in trok. „Heb je gisternacht niets gehoord?”

„Ik slaap gewoonlijk zeer vast, mijnheer — en gisternacht meende ik flauwtjes iets ongewoons te hebben vernomen — maar ik ben er doorheen geslapen! Maar vannacht kon ik juist den slaap niet vatten — en toen die vreeselijke zuchten!”

„Durf je met mij meegaan, om onderzoek te doen, Célestin?”

Célestin scheen een oogenblik te aarzelen.

Hij was een volbloed Bretagner — en de bewoners van die Fransche streek staan er voor te boek, dat zij bijzonder bijgeloovig zijn.

Voor al onder de volksklasse is het geloof aan weerwolven en heksen, zeer verspreid en het wortelt onuitroeibaar in den volksaard.

Maar de buttlar wilde zich niet laf toonen,

en daarom raapte hij al zijn moed bijeen, en antwoordde :

„Ik ben niet bang, mijnheer — ik zal u vergezellen !”

Destin schoot vlug zijn jas aan, liet een revolver in een der zakken glijden, en had reeds den knop van de deur in de hand, toen hij zich tot Céstin wendde en vroeg :

„Alle bedienden zijn toch reeds naar bed ?”

„Ja, voor zoover ik weet, mijnheer !”

„Hoe staat het met Mary ?”

„Zij is om elf uur naar haar kamertje gegaan, mijnheer !”

„Ga eens zien of zij inderdaad slaapt ! Als dat niet het geval is, kom je me dadelijk waarschuwen ! Ik zal hier op je wachten !”

Het was veel gevegd van den buttler, den tocht door het oude huis alleen te aanvaarden, maar hij vermande zich, overwoog dat hij niets op zijn geweten had, behalve het ontvreemden van een paar handenvol fijne sigaren en nu en dan een teug uit een likeurflesch, en verliet het vertrek.

Vijf minuten bleef Destin alleen, allesbehalve op zijn gemak, en in den zak van zijn huisjas de kolf van zijn revolver omklemmend.

Hij luisterde naar ieder geritsel in het groote huis maar hij hoorde nu niets dan het zuchten van den wind in de schoorsteen en door de telefoondraden, die op het dak bijeenkwamen, en vandaar langs de buitenmuren naar de verschillende vertrekken werden geleid.

Toen keerde Céstin weder terug.

Zijn bolbleek gelaat had een verschrikte uitdrukking.

„Wat is er aan de hand, Céstin ?” vroeg Destin. „Slaapt Mary ?”

„Ik geloof het haast niet, mijnheer !” antwoordde de buttler.

„Geloof je het niet ?” hernam Destin ongeduldig. „Heb je je er dan niet van overtuigd ?”

„Ja zeker, mijnheer — ik heb door het sleutelgat gekeken.”

„Welnu dan, ? Dan heb je toch moeten zien of ze in bed lag, ja of neen ?”

„Ze lag niet in bed, mijnheer ! Ze liep door haar kamer heen en weer, en ze had zich een sleep gemaakt van haar beddelaken, en van een oude krant had zij een soort muts gemaakt, het leek wel een suikerbrood !”

„Maar dan is de meid stapelgek geworden !” riep Destin verschrikt uit. „Ik zal morgen dadelijk Dr. Friolin laten komen, en — ik verdraag dit niet langer, ze moet er maar uit ! Wat deed ze, Céstin ?”

„Ik begreep het niet dadelijk, mijnheer,

maar toen ik goed toezag, merkte ik, dat ze — — — mijnheer moet het mij niet kwalijk nemen — dat ze op een bezemsteel reed !”

Destin meende zijn ooren niet te kunnen vertrouwen, en herhaalde verbluft :

„Op een bezemsteel ? Wat vertel je me daar nu ? Maar wat drommel — dat is het werk van een heks !”

„Als mijnheer het mij permiteert, zou ik diezelfde opmerking willen maken !” hernam Céstin, die allesbehalve op zijn gemak was, ofschoon hij zich blijkbaar alle moeite gaf, te doen alsof hij de zaak zeer natuurlijk vond.

Destin bedacht zich geen oogenblik meer.

„Ga mede !” beval hij.

Hij duwde Céstin terzijde, verliet het slaapvertrek, volgde de gang, en begon de trap naar de derde verdieping te bestijgen.

„Waar is haar slaapkamer ergens ?” vroeg hij zich naar Céstin omwendend, die het vlugge loopen niet gewend was, en hijgend en blazend volgde.

De twee mannen bevonden zich toen op het portaal, en Céstin wees, naar adem snakkend, met zijn brandende kaars in de richting van een lichtgrijs geschilderde deur.

Destin liep er op de teenen heen, bukte zich, en bracht zijn oog voor het sleutelgat.

Ofschoon Céstin hem gewaarschuwd had, kon hij ternauwernood een kreet van verbazing weerhouden bij hetgeen hij daar zag in het door een kaars verlichte vertrek.

Mary droeg haar nachtjak, maar in plaats van de muts, die zij placht te dragen, had zij het hoofd gedekt met een soort papieren punt-hoed, zooals de edelvrouwen in Italië en Frankrijk ze in het begin van de dertiende eeuw droegen, en waarmede men ook wel heksen en tooverkollen afgebeeld ziet.

Heur haar hing los over haar rug, en twee kronkels ervan slingerden over haar borst heen en weer.

Van een der beddelakens had zij zich een sleep gemaakt, en zij huppelde op een allervreemdste wijze door het vertrek, juist zooals een knaap doet, die stokpaardje rijdt — en het voorwerp dat zij daarvoor gebruikte, was inderdaad een halfversleten stalbezem, die waarschijnlijk door een van de staljongens was weggeworpen.

Het gelaat van de Engelsche keukenmeid stond strak, en zij transpireerde sterk van de ongewone inspanning.

Terwijl zij zoo rond huppelde zong zij een eentonig kinderwijsje, waarvan de woorden echter niet te verstaan waren.

Destin keek een oogenblik toe, richtte zich toen op, steunde de handen in de zijde, en mompelde hoofdschuddend voor zich heen:

„Van alle dingen, die ik ooit gezien heb, is dit toch zeker wel het gekste. Mary Blush een heks! Dat is wel een toppunt! Een meisje, dat zoo voortreffelijk vol-au-vents weet te bereiden, om van haar kalfoesters nog maar te zwijgen! Dat moet ik zeggen — de mensch kan wel diep zinken! Maar heks of niet — het gaat zoo niet langer!”

En met deze woorden liet Destin zijn vuist op de deur bonzen.

Dadelijk hield daarbinnen het zonderlinge dansen en schuifelend huppelen op.

Ook het kinderliedje zweeg.

Destin greep het kruk van de deur, en hij zag, dat zij niet gesloten was, zoodat hij kon binnentreden, terwijl Célestin hem op de hielen volgde, die er volstrekt niet op gesteld was, alleen op de donkere gang te worden achtergelaten.

Mary Blush was ditmaal zeer zeker wakker,

of althans begreep zij uitstekend, wat er tegen haar gezegd werd.

Zij keek Destin verschrikt, maar volstrekt niet verlegen aan, en drukte zich alleen de papieren muts wat vaster op het hoofd.

Destin plantte zich wijdbeens voor haar, keek haar streng aan, en vroeg op dreigenden toon:

„Mary, wil je mij eens zeggen, wat dat te beteekenen heeft?”

„Wat zou het te beteekenen hebben, mijnheer?” antwoordde de Engelsche keukenmeid. „Het is heel eenvoudig — ik ben door een boozen geest bezeten!”

„Wel, wel, wel!” kwam Destin met een sarcastisch lachje. „Nu, dan wil ik ook eens door een boozen geest bezeten zijn — je kunt morgenochtend je biezen pakken en Célestin zal je twee weken loon uitbetalen!”

Destin draaide zich op de hielen om, verliet het vertrek zonder nog een woord te spreken, en kwakte de deur zoo hard dicht, dat het geheele huis ervan dreunde.

HOOFDSTUK III.

DE BELANGSTELLING VAN RAFFLES.

„Een ding lijkt mij in deze geheele zaak heel duidelijk, Brand! Die Mary Blush, onze landgenoot, die haar ontslag heeft gekregen, omdat zij met heksen en spoken omging, was, zooals Dr. Friolin terecht opmerkte, eenvoudig in den hoogsten graad hysterisch, zeer gevoelig voor indrukken, overprikkeld, en geloofde blijkbaar in vollen ernst, dat een booze geest bezit van haar lichaam had genomen!”

„Maar die geluiden in het huis van Destin?”

„Ja, dat is zeker eigenaardig genoeg! Dat Mary Blush die niet voortbracht, staat volgens mij vast!”

„Maar wie veroorzaakte ze dan?”

„Ik kan het je onmogelijk zeggen — daarvoor zou ik ter plaatse moeten zijn — en niets is gemakkelijker om dien toestand te doen intreden, nu wij toch in Frankrijk zijn.”

Dit gesprek werd gevoerd tusschen twee chic gekleede heeren, dié gezeten waren op een der banken van het trappenterras van het Trocadéro te Parijs vanwaar men een voortreffelijk uitzicht heeft op den Eiffeltoren en een groot gedeelte van de Seine.

Deze twee heeren waren John Raffles, de Groote Onbekende, en zijn trouwe metgezel, Charles Brand, die juist eenige rust hadden gezocht en gevonden in de Fransche hoofdstad, na een reeks even zonderlinge als spannende avonturen.

De Groote Onbekende was gekleed in een

fijn, grijsgeruit wandelcostuum, dat zijn lenige en toch gespierde gestalte voortreffelijk deed uitkomen, en hij speelde onder het spreken met een elegant wandelstokje met kleine gouden knop, waarmede hij figuren trok in het grind van het voetpad.

Het was een verrukkelijke dag, en ofschoon men zich hier bijna in het hartje van Parijs bevond, was het merkwaardig stil rondom.

In de buurt van het Trocadéro begint de deftige voorstad Neuilly met haar afzonderlijk gelegen villa's, breede straten en uitgestrekte stille wijken.

Van het Trocadéro-gebouw, dat een permanent deel heeft uitgemaakt van de beroemde wereldtentoonstelling van 1898, loopt een prachtig, zich voortdurend verbreedend terras, bestaande uit een achttal geweldig groote treden, naar de Seinekade af, en men vindt er nog de schoon gebeeldhouwde reusachtige dierenfiguren van het Koloniaal Paviljoen, — een knielende olifant, een rinoceros, een eenhoorn, en een nijlpaard, die het groote bassin schijnen te bewaken, waarvan het water op dit oogenblik een reusachtige, matzilveren spiegel leek.

Terzijde van dit terras staan rustbanken, en het is een geliefkoosd oord voor de kindermisjes uit de buurt, die er met de kleinen heen trekken.

Op de zacht kabbelende golfjes van de Seine

gleden nu en dan de snelle, sierlijke bootjes voorbij, welke de Parijzenaars „mouches“ noemen, afgewisseld door logge lichterschenen, door een kittig sleepbootje voortgetrokken.

Fijn en rank teekenden zich de omtrekken van den Eifeltoren tegen den flets blauwen hemel af.

De beide vrienden hadden nu eenigen tijd rustig zitten praten, en het laatste gedeelte van hun gesprek had geloopt over de zaak, waarover thans bijna geheel Parijs sprak, en die vooral door de boulevardbladen tot in de minste bijzonderheden was uitgedrukt — de zaak van „Het spookhuis te Sevres“.

Charles Brand, een jonge man met een rond gezicht en helder blauwe oogen, had nog een nummer van de „Matin“ in zijn handen, welk blad een paar speciale reporters naar Sèvres had gezonden, die in opdracht hadden gekregen, eenige lange artikelen aan de zaak te wijden, hoe sensationeeler hoe liever, en zij waren vergezeld door den teekenaar en een der fotografen van het blad.

Na de laatste opmerking van John Raffles had Brand eenige oogenblikken voor zich uitgekeken, en zeide nu, met iets van leedwezen in zijn stem:

„Kom aan, Raffles, ik zie het wel — aan onze heerlijke vakantie is zeker reeds een einde gekomen!“

„Waarom denk je dat zoo?“ vroeg de Groote Onbekende glimlachend.

„Ik leid het af uit je laatsten zin! Je wilt naar Sèvres!“

„En als het zoo was? Vindt je dat een volle week vakantie niet ruimschoots voldoende is voor mannen als wij zijn?“

„Ik zou een geheel jaar ternaauwernood voldoende achten!“ riep Brand uit.

„Alles goed en wel, maar je kunt een uitstapje naar Sèvres toch onmogelijk onder het zware werk rangschikken!“ hernam Raffles, een kiezelsteentje met den punt van zijn wandelstokje behendig wegmikkend.

„Ja, ja, dat kennen wij! Een uitstapje! Het mocht wat! De zaak neemt natuurlijk een onverwachten keer, er blijkt meer achter te zitten, dan wij oorspronkelijk dachten — en daar hebben wij de poppen aan het dansen!“

„O, wat dat aangaat, Brand — er zit ongetwijfeld meer achter, dan die op sensatie beluste „Matin“ op dit oogenblik schijnt te bevredigen!“

„Geloof je dan niet aan de oprechtheid van die Mary Blush?“

„Ik heb volstrekt geen reden om er niet

aan te gelooven! Haar geval staat in 't geheel niet op zichzelf — er zijn talrijke soortgelijke voorvallen aan te wijzen, gevallen van *paranoïa*, die overigens ongevaarlijk zijn, en die inderdaad slechts zelden overgaan tot woedenden waanzin. Ik zou je voor de vuist weg wel een tiental van zulke gevallen, alleen in ons land, kunnen opsommen, en het is bekend, dat zij onder de Latijnsche rassen nog veelvuldiger voorkomen, dan bij ons koudbloedige Angelsaksers.“

„En laat mij nu je plannen eens hooren!“ hernam Brand.

„Zie hier! Wij vertrekken zoo spoedig mogelijk naar Sèvres en trachten daar in kennis te komen met Mary Blush, de ontslagen keukenmeid. Ik ben er zeker van dat wij ons onzen tocht niet zullen beklagen — het is altijd belangwekkend met zulke abnormale lieden in aanraking te komen. Maar daarmee zullen wij niet tevreden zijn — wij zullen ook trachten, achter het raadsel van die zonderlinge, angstwekkende geluiden te komen, welke mijnheer Destin en zijn vrienden des nachts hebben vernomen. Ook ik ben zoo vrij niet al te zeer aan spoken te gelooven, en naar mijn oordeel zal er wel een natuurlijke oorzaak voor de geluiden bestaan! Welnu, laten wij dan trachten, die oorzaak op te sporen!“

„En als wij die oorzaak ontdekt hebben?“

„Dan handelen wij dienovereenkomstig! Dat zal geheel van de omstandigheden afhangen.“

„Je gelooft toch niet aan eenig boos opzet?“

„Waarom zou ik daar a priori niet aan mogen gelooven? Destin is schatrijk, meer-malen millionnair, misschien zelfs wel milliardair en eigenlijk begrijp ik niet goed, hoe het komt, dat ik zelf hem al niet bestolen heb!“

„Maar mijn hemel, Raffles — je kunt toch niet iedereen van het zijne ontlasten, die meer dan een millioen heeft?“

„Dat erken ik, en dat is jammer genoeg!“ hernam Raffles droogjes. „In ieder geval zou Destin een zeer dankbaar sujet zijn geweest! Ook hij besteedt kolossale kapitalen aan volkomen overbodige zaken — kapitalen, die heel wat nuttiger aangewend konden worden! Maar dit is van later zorg — eerst vertrekken wij naar Sèvres en zullen daar den toestand eens gaan opnemen.“

„Wanneer wil je gaan?“

„Niet voor vanavond! Wij zullen dezen dag besteden met een bezoek te gaan brengen aan het kleine landgoed, dat ik in de buurt van Courcelles gekocht heb. Ik zal daar wel een rentmeester moeten aanstellen, tenminste wan-

neer ik wil, dat mijn bezitting iets oplevert.”

De beide vrienden stonden op van de bank, daalden de breede terrassen af, tot zij de Seine-kade bereikt hadden en volgden die totdat zij aan de Pont de l'Alma kwamen.

Op het plein van dien naam, waar zich het eindpunt bevindt van een omnibuslijn, die naar de Place de la République rijdt, stapten zij op een bus, die een oogenblik later vertrok.

En zooals altijd, genoten de beide vrienden, op het imperiaal gezeten, van het onvergetelijke schouwspel, dat de Champs Elysées oplevert, wanneer men deze schoonste van alle straten van uit eenige hoogte beziet.

Zij reden over de Place de la Concorde, door de Rue Royale, bereikten zoo de Place de la Madeleine en stapten op den Boulevard des Capucines voor het Grand Hotel af, waar zij logeerden.

Niet zonder moeite baanden zij zich een weg door de dichte menigte, die de trottoirs vulde.

Hier wachtte hen James Henderson, de chauffeur van Raffles, een kerel als een boom, sterk als een reus, en die zich zonder eenige vrees zelfs met Carnera zou kunnen meten — met groote kans om dien Genueeschen geweldenaar te kloppen.

Een enkel woord was voor hem voldoende, om hem met de auto te doen voorkomen, en een oogenblik later waren de drie mannen onderweg naar Coutcelles, waar Raffles in een allerbekoorlijkste streek een klein landhuis met een tamelijk groot terrein voor betrekkelijk weinig geld had gekocht.

Het was zijn doel, hier later een tehuis voor ouden van dagen te stichten, die er rustig en onbekommerd hun einde konden afwachten.

Na hier de zaken te hebben geregeld, keerden zij weder naar Parijs terug en gebruikten het diner in een der best bekende restaurants aan de Groote Boulevards.

Raffles had reeds in den loop van den dag telefonisch een kamer besteld in een der groote hotels van Sèvres en in zijn spoorboekje had hij gezien, dat er dien avond nog drie treinen naar deze Parijsche voorstad vertrokken, zoodat hij zich volstrekt niet behoefde te overhaasten.

De auto waarvan Raffles sedert een week gebruik had gemaakt, om toeren in de omstreken van Parijs te ondernemen, en die zijn eigendom was, werd voorloopig weder bij den garagehouder gestald, die sedert een jaar over dit voertuig waakte en het voor Raffles in orde moest houden, opdat deze het onmiddellijk tot zijn beschikking zou hebben wanneer hij om

een of andere reden naar de Fransche hoofdstad kwam.

Om kwart over negen lieten de drie mannen, ieder voorzien van zijn bagage, welke Raffles te Parijs zelf had moeten aanvullen, daar hij in den loop van zijn laatste avonturen heel wat was kwijtgeraakt, zich met een huurauto naar het Care St. Lazare brengen, vanwaar de meeste zoogenaamde „lignes de Banlieue” vertrekken.

Zij bereikte Sèvres een half uur later en vonden aan het station een hotelomnibus, die hen naar het „Hotel du Lion d'Or” bracht.

De oberkellner bracht hen zelf naar hun kamer en Henderson kreeg een vertrek naast dat van Raffles, die het zijne met Brand zou deelen.

Raffles had zich gehaast een te Sèvres verschijnend plaatselijk blad te koopen, in de hoop daarin nog eenige bijzonderheden te vinden, betreffende geheimzinnige gebeurtenissen in het huis van Alexandre Destin, maar daarin werd hij bedrogen — het blad bevatte alleen het bericht, dat Destin zich den dag tevoren voor een paar dagen op reis had begeven — hij moest te Parijs eenige dringende zaken regelen.

Raffles las dit bericht intusschen niet zonder hoofdschudden en zeide tot Brand :

„Ik kan mij vergissen, maar ik weet niet, of het wel heel verstandig is van onzen vriend Destin om zich juist op dit oogenblik van huis te begeven !”

„Hoezoo ?”

„Wel — dat kan ik je niet nauwkeurig zeggen, maar ik voor mij zou, als ik een spookhuis bewoonde, en juist een Engelsche keukenmeid had weggezonden, die in het holste van den nacht op een bezemsteel rijdt, en zich verbeeldt, dat zij door den Booze bezeten is, liever in mijn huis blijven en eerst de kat eens uit den boom kijken. Die spokerij bevalt mij niet erg, — en toch zou ik je op dit oogenblik onmogelijk kunnen zeggen, wat ik eigenlijk voor Destin vrees.”

Raffles vouwde het blad langzaam op, raadpleegde zijn horloge en hernam :

„Het is pas half elf. Heb je nog lust om een kleine wandeling te maken voor wij gaan slapen ?”

„Welzeker, ik ben dadelijk tot je dienst, Raffles ! Je hebt zeker een bepaald doel met die late wandeling ?”

„Je hebt het geraden — ik wilde het huis van onzen man gaan bezichtigen.”

„Weet je het te vinden ?”

„Nee, maar de eerste de beste straatjongen zal ons de plek natuurlijk kunnen aanwijzen!”

Dit bleek Raffles goed te hebben gezien, want voor het hotel vond hij een knaap van een jaar of twaalf, die hem dadelijk de gewenschte inlichtingen vertrekte.

Het bleek, dat het huis zich een weinig buiten het eigenlijke stadje bevond en gelegen was aan den breeden, fraaien straatweg naar Parijs.

De beide vrienden behoefden dus niets anders te doen, dan de stad van het eene einde tot het andere te doorloopen, waarbij zij slechts de hoofdstraat hadden te volgen en daarop den rijksstraatweg in te slaan.

De maan stond vol aan den hemel en de nacht was zeer licht, zoodat zij gemakkelijk hun weg vonden.

Omstreeks tien minuten van de stad begon het hek, dat de geheele bezitting van Destin van den straatweg en van de omringende landerijen afsloot.

De beide vrienden volgden het geruimen tijd en kwamen eindelijk aan den ingang, waar het houten hek overging in een verguld ijzeren, in het midden waarvan zich de monumentale deur bevond, een juweeltje van ijzersmeedkunst.

Op een vijftigtal meters afstand verhief zich een sombere, vage vorm, — dat was „Mon Repos” zooals Destin zijn bezitting gedoopt had — niet beseffend, dat die naam naderhand wel zeer ironisch moest klinken.

Slechts hier en daar was een venster verlicht, maar voor het overige was het oude gebouw geheel in duisternis gedompeld.

Langzaam liepen de beide vrienden voorbij het hek en namen de omgeving goed in zich op.

Toen zij het huis geheel voorbij gegaan waren, zeide Raffles op zachten toon:

„Ik meen in het licht van de electriche lantaarn, die boven de stoep brandt, verscheidene keldergaten te hebben gezien, van ijzeren tralies voorzien. Die zullen waarschijnlijk behooren bij de kelderruimte waarvan de dagbladberichten spreken en vanwaar die sombere geluiden opklonken, die Destin gehoord heeft. Nu, voor dezen avond hebben we genoeg gezien — morgen kunnen wij ons onderzoek voortzetten, en dan zullen wij eens aanloopen bij Mary Blush, tenminste wanneer zij zich nog altijd in Sèvres bevindt en ik denk haast dat zij dat doet!”

„Waarom denk je dat?”

„Zoo maar!” was alles wat Raffles antwoordde.

HOOFDSTUK IV.

EEN ONVERWACHT VOORVAL.

Het was omstreeks elf uur in den morgen van den volgenden dag.

De zon scheen helder aan den hemel, en alles beloofde schitterend weder.

Op het landgoed van Destin ging alles zijn geregelde gang, zooals het steeds ging, wanneer de heer des huizes afwezig was.

Er was sedert eenige dagen een nieuw, even eens Engelsch dienstmeisje gehuurd, en madame Grivois zwaaide nu den scepter en zelfs Célestin, de maitre d'hotel, moest voor haar bukken.

De tuinlieden waren ver in het park aan het werk en de chauffeur, Jack Monday, was in zijn garage bezig met het schoonmaken van een auto.

In de groote keuken was de nieuwe keukenmeid, ditmaal een Française, Martine geheeten, druk bezig aan het bereiden van de lunch, terwijl Célestin, rustig toekijkend, op de groote keukenbank zat, dicht bij een der lage en breede vensters, die op den achtertuin uitzagen.

Nu en dan wipte Alice binnen, om in haar grappig onbeholpen Fransch het een en ander te vragen.

Kort voor de lunch kwam zij opnieuw binnen, trad op Célestin toe, en zeide met een vleierend stemmetje:

„Mister Célestin, ik wilde graag bij mijn vriendin Mary gaan lunchen — gij hebt er toch zeker niets op tegen?”

„Dat weet ik nog zoo niet!” antwoordde Célestin brommend. „Mijnheer heeft haar ontslagen en daar had hij honderdmaal gelijk in! Iemand, die met heksen omgaat en die op een bezemsteel rijdt in het holletje van den nacht.... foei!”

„U mag geen kwaad van mijn vriendin zeggen!” protesteerde Alice, terwijl zij dreigend het kleine wijsvingertje ophief. „Zij gaat werkelijk met geesten om — zij heeft mij veel dingen verteld van mijn dooden vader, en die kwamen allemaal uit!”

„Dan zal ze je vader bij zijn leven wel gekend hebben!” hernam Célestin, die op het gebied van theosofie zeer sceptisch was uitgevallen.

„Neen, dat is niet waar, mister Célestin!” hernam Alice. „Zij kan mijn vader onmogelijk gekend hebben, want die is al vijfentwintig jaar dood!”

„Hoe weet jij dan, die zelf pas zeven en twintig bent, of het waar is, wat zij van hem vertelt!” liet de scherpe stem van Martine zich hooren.

Hierop wist het Engelsche dienstmeidje geen antwoord te geven, maar zij hield zich toch volstrekt niet voor geslagen.

„Mary weet alles!” riep zij uit. „Zij kan de toekomst voorspellen, uit koffiedik en eieren! Zij legt de kaart, en zij heeft mij voor-

speld, dat ik met een baron zou trouwen!”

„Ik heb altijd wel gedacht, die de keukenmeid niet goed snik was!” bromde Célestin tusschen de tanden. „Met een baron! Waarom niet met een prins of met een koning?”

„Zij heeft ook destijds voorspeld, dat de wereldoorlog binnen twintig jaar zou zijn afgelopen en dat is precies zoo uitgekomen!” riep Alice zegevierend. „Jullie kunt me toch niet uit het hoofd praten, dat zij helderziende is! Soms wordt zij wel in slaap gemaakt door een kennis, of ook wel door een vreemde, die macht genoeg over haar bezit, en dan vertelt zij alles, wat je van haar wilt weten!”

„Goed dat ik het weet! Dan moet zij me ook eens vertellen, waar mijn mooie juweelen doekspeld is gebleven, die ik van mijnheer heb gekregen op mijn laatsten verjaardag!” bromde Célestin. „Als ze me dat kan vertellen, dan geef ik me gewonnen — eerder niet!”

„Dan hebt u niets anders te doen, mister Célestin, dan eenvoudig naar haar toe te gaan, haar te hypnotiseeren en het haar te vragen!” riep Alice uit.

Zij liet haar stem tot een geheimzinnig gefluister dalen, keek schuw naar de deur en vervolgens:

„Ze zegt, dat ze omgang gehad heeft..... met.... ik durf het bijna niet zeggen!”

„Zeg het maar wel! Het is toch van A tot Z gelogen!” liet opnieuw de kijvende stem van Martine zich hooren, die druk in de weer was bij haar fornuis.

„Ze zegt dat ze omgang heeft gehad met.... den Booze!”

„Wat dat betreft — dat verwondert mij heelemaal niet!” hernam Célestin met volle overtuiging. „Zij is er juist het type voor. Maar ik denk, dat de Booze tenslotte genoeg van haar heeft gekregen, toen ze hem voortdurend met haar Zwarte Kunst aan het hoofd maalde!”

„O, mister Célestin, u mag er niet mee spotten!” riep Alice verschrikt uit. „Dat krijgt Mary dadelijk te hooren! Ik zeg u, dat ze alles weet en alles voorspellen kan! Soms word ik er wel wat bang van!”

„Ik geloof dat jij verstandig deed, meisje, als je wat minder met die Mary Blush omging!” zeide Martine scherp. „Ik geloof niet, dat zij een goeden invloed op je heeft! Ik wil volstrekt niets kwaads van haar zeggen, maar vrouwen, die zelve zeggen, dat zij met den...., hm.... met je weet wel wie verkeerden.... die zijn geen gezelschap voor een jong ding als jij bent.”

„Maar ik mag toch wel bij haar gaan lun-

chen, mister Célestin?” vleide het dienstmeisje. „Ik beloof u, dat ik op tijd terug zal zijn!”

„Dat zou ik je raden, want ik ga zelf er aanstonds op uit — ik ga een broer van me bezoeken te Parijs, die daar eensklaps ziek is geworden — ik heb een telegram gekregen!”

En meteen stond Célestin op, teneinde de daad bij het woord te voegen.

Alice klapte in de handen en riep:

„O, wat ben ik blij! Ik ga dadelijk naar haar toe! Zij rekent op me — we hebben een afspraakje gemaakt!”

En met deze woorden snelde zij de keuken uit.

Zij begaf zich naar haar eigen vertrekje op de derde verdieping, verwisselde daar haar coquet zwart japonnetje met een gracieuze costuumpje, drukte een vilthoed op haar weelderige lokken en maakte zich gereed om heen te gaan.

Célestin was reeds met den trein naar Parijs vertrokken, de chauffeur was met zijn auto bezig en op dit oogenblik, ongeveer half twaalf, bevond zich niemand in het groote huis behalve madame Grivois en de nieuwe, Fransche keukenmeid Martine.

De eerste zat op haar eigen kamer, bezig met het opmaken van rekeningen, en Martine was nog altijd druk bezig met de voorbereidselen voor de lunch.

Terwijl zij haar handschoenen dichtknoopte, daalde Alice met een hoogroode kleur van opwinding de trappen af, stak de vestibule over, en opende de huisdeur.

En nauwelijks had zij dit gedaan, of de deur werd van buiten verder opengedruwd en voor haar stond een rijzig man, met een donker geel en een gitzwarte baard, die hem tot op met midden van de borst neerhing.

Een vilthoed met een breeden rand en een puntigen bol bedekte zijn hoofd, waaronder zwarte lokken tot op zijn schouders neervielen.

De man had vurige, koolzwarte oogen, die het meisje schenen te doorboren, maar dat was niet alles!

In de rechterhand klemde hij een groote revolver, waarvan de glinsterende loop op het voorhoofd van het meisje gericht was!

Hij stond een oogenblik doodstil, en toen zeide hij met een eigenaardig holle stem:

„Ik ben een toovernaar! Als je maar een woord kikt, ben je een kind des doods! En ga nu maar snel naar je vriendin, de toovenares — en laat met hier verder met rust!”

Het moge ongelooflijk klinken — maar het meisje gehoorzaamde aanstonds.

De bladen van dien tijd berichtten eenparig, dat zij zelfs geen oogenblik aarzelde, zoo vast geloofde zij aan de wonderbaarlijke macht van haar vriendin en zoo vast was zij overtuigd, dat deze man haar afgezant moest zijn — mischien wel de duivel in eigen persoon!

Verschillende bladen meenden destijds, dat het meisje, dat naderhand gevangen genomen werd, de medeplichtige van den zoogenaamden toovenaar was, maar het vervolg van ons verhaal zal doen zien, dat die bladen ongelijk hadden — en de man die het ongelijk aan het licht bracht, was de befaamde Avonturier John Raffles!

Alice zeide dus geen woord, liet den man bevend voorbij, daalde de stoep af en begaf zich regelrecht naar het huis van Mary Blush.

De man met den zwarten baard, die er inderdaad onheilspellend genoeg uitzag — hij was van top tot teen in het zwart gekleed en alleen zijn sporthemd van Engelsch maaksel had een bruine kleur, zooals de sporthemden welke de Engelsche officieren in dienst vaak dragen, overtuigde zich even, dat 't meisje zich werkelijk verwijderd had en haastig over den breeden straatweg liep en sloot toen zeer behoedzaam de deur.

Hij scheen uitstekend op de hoogte te zijn van de plaatselijke gesteldheid en ook van de omstandigheid, dat de heer des huizes afwezig was, evenals de butler en dat het bediendenpersoneel aan andere bezigheden was — de keukenmeid in haar keuken, de huishoudster in haar kamer, de chauffeur in zijn garage. Een der bedienden was met den heer Destin mee en de andere in den tuin bezig.

De man droeg in de linkerhand een groot valies, dat tamelijk zwaar scheen te wegen, en hij ging nu met sluipende schreden de trap op, die naar de eerste verdieping voerde.

Op het groote portaal bleef hij een oogenblik staan en daarop opende hij volkomen onhoorbaar de deur van de werkkamer van Alexander Destin.

Een oogenblik bleef de man luisteren, en daarop trad hij binnen, en sloot de deur weder achter zich.

Hij zette de tasch behoedzaam neder, en haalde toen uit een van zijn zakken een klein étui, dat hij opende, en waaruit hij eenige fraai bewerkte inbrekerswerktuigen nam.

Het eerst trad hij op de brandkast toe, een sterk, modern meubel, keek even naar het slot, draaide het eenige oogenblikken heen en weder, totdat hij blijkbaar de goede combinatie gevonden had, en stak er toen een steutel in,

dien hij eveneens uit het étui te voorschijn had gehaald.

De deur van de kast ging geruischloos open, en de man met den zwarten baard stak er de hand in, en nam vlug van de planken een stapeltje bankbiljetten, en eenige hooge rollen goudgeld, die hij aanstonds in zijn zakken liet verdwijnen.

Maar hij scheen nog iets meer te verwachten, bukte zich, en zocht verder in de kast.

Toen stak hij de hand opnieuw uit, en haalde een klein, fraai bewerkt doosje van palissanderhout naar zich toe, waarvan hij het deksel spoedig had laten openspringen door een van zijn fijne loopers in het slot om te draaien.

Het doosje bevatte een aantal fraai geslepen diamanten, robijnen en andere juweelen, waarvan mijnheer Destin een groot liefhebber was.

De „toovenaar” liet een gebrom van goedkeuring hooren, en de juweelen volgden de bankbiljetten en het goudgeld.

Hij duwde de deur van de brandkast weder dicht, en wijdde nu al zijn aandacht aan de groote, prachtig gebeeldhouwde schrijftafel.

Met behulp van zijn instrumenten had hij de lade spoedig geopend; ook daarin vond hij nog een aantal kostbaarheden en geld.

Toen hij hiermede gereed was, begaf de geheimzinnige inbreker zich naar het aangrenzende vertrek, een prachtig gemeubelde kamer, waarin, in kasten en op étagères, een aantal kostbare kunstvoorwerpen stonden.

De inbreker scheen een kenner te zijn, en ook op de hoogte zijn van de inrichting van het huis, en van hetgeen het bevatte, want met aapachtige vlugheid nam hij slechts de kostbare zaken weg, van goud en zilver, of die om een andere reden groote waarde bezaten.

Met deze voorwerpen beladen keerde hij weder naar de werkkamer terug, opende het valies, nam daaruit een paar goedgesloten petroleum-blikken, zette die op den vloer, en vulde het valies met de kunstvoorwerpen, welke hij zooeven gestolen had.

De man was zeker geen volle twintig minuten bezig geweest, en hij scheen er vast van overtuigd te zijn, dat men hem niet zou komen storen.

Nu richtte hij zich op, wierp nogmaals een blik om zich heen, nam een van de petroleum-blikken op, opende het, en stortte den inhoud leeg over de meubelen, de goddijnen, den vloer....

Hetzelfde lot onderging de aangrenzende, kleine zaal.

Nu haalde de inbreker een soort lont te voorschijn, bond die aan een van de met petro-

leum gedrenkte gordijnen vast, stak haar aan het eene einde aan, greep haastig het valies met zijn kostbaarheden, en verliet het tooneel van zijn werkzaamheden, na zich eerst te hebben overtuigd, dat zich niemand op de gang bevond.

Hij wierp nog een blik achter zich, keek naar de voortsmeulende lont, grijnsde tevreden, en bromde voor zich heen :

„Op die manier zal ieder spoor wel worden uitgewischt — en als het heele huis er aangaat — nu, des te erger voor Destin ! Hij zal er zich wel over troosten — hij heeft nog meer huizen !”

En met deze woorden repte de bandiet zich voort, daalde de trap af, bereikte de breede vestibule, en had het volgende oogenblik het huis door de voordeur verlaten.

Er was niemand te zien, en hij bereikte dan ook ongehinderd het groote hek.

Op een paar honderd meter afstand van het landhuis wachtte een auto.

De man met den zwarten baard liep er haastig op toe, zoo vlug als de zwaarte van het valies hem dit veroorloofde, en stapte in het voertuig, dat onmiddellijk in snelle vaart wegreed, op hetzelfde oogenblik, dat uit de werkkamer van den heer Destin de vlammen naar buiten sloegen.

Het was juist op het oogenblik, dat Raffles en Brand, die een wandeling maakten, het landhuis naderden, en zij waren de eersten, — maar dit zal men in geen enkel Fransch blad vermeld vinden ! — die den brand ontdekten.

Op een honderdtal meters, terzijde van het huis, waren een paar landarbeiders op den akker aan het werk, en Raffles en Brand trokken door luid geschreeuw hun aandacht, wezen op het huis, en stormden daarop zelve naar den ingang van het hek, om de behulpzame hand te bieden.

Zij bereikten tegelijkertijd de voordeur met de doodelijk ontstelde landarbeiders, die nu ook de vlammen gezien hadden.

De voordeur was gesloten, maar Raffles aarzelde geen oogenblik, sloeg een der ruiten van een raam gelijkvloers in, en klauterde naar binnen, door de anderen gevolgd.

Hij snelde dadelijk daar de telefoon in de vestibule, en schelde de brandweer van Sèvres op, die nog geen volle drie minuten later met al het beschikbare material op de plek des onheils verscheen.

Maar intusschen hadden de anderen niet stil gezeten !

Zij waren naar boven gesneld, en ondanks

den zwaren rook, die door de reten van de deur naar buiten drong, wisten zij zich een weg te banen tot in de brandende werkkamer, rukten er de gordijnen van de ramen sleepten zooveel mogelijk wat brandbaar was naar buiten, maar moesten toen, half verstikt, de wijk nemen voor de vlammen en den rook.

Intusschen waren madame Grivois, de chauffeur, de tuinlieden en het overige personeel door het luide geschreeuw op het gevaar opmerkzaam gemaakt, en allen hadden reeds het huis verlaten, toen de brandweer kwam aanrukken.

Vlug werden de slangen uitgelegd, de stoomspuit gaf water, en binnen een kwartier waren de vlammen gebluscht.

Bij onderzoek bleek, dat de brand gelukkig beperkt was gebleven tot de beide vertrekken, waar hij was uitgebroken, en het duurde geen vijf minuten of de hoofdbrandmeester had geconstateerd, dat hier kwaad opzet in het spel was.

Hij vond de leege petroleumblikken — er kon niet aan getwijfeld worden, of hier was een misdaad gepleegd.

Onmiddellijk werd de politie van Sèvres gewaarschuwd, die een kwartier later verscheen in de gedaante van een inspecteur en een brigadier.

Op verzoek van den hoofdbrandmeester waren Raffles en Brand gebleven, daar zij het eerst den brand ontdekt hadden, en hun getuigenis wellicht van waarde kon zijn.

En zoo vond de inspecteur de beide vrienden in de ruime huiskamer, in gezelschap van de doodelijk verschrikte huishoudster, den chauffeur, en den tuinman.

De inspecteur maakte zich bekend, en richtte zich aanstonds tot madame Grivois, die hij scheen te kennen.

„Neem mij niet kwalijk, dat ik u kom storen madame,” begon hij op hoffelijken toon. „Het betreft een ernstige zaak naar het schijnt. De hoofdbrandmeester heeft mij getelefoneerd, dat hier waarschijnlijk van boos opzet sprake is, en ik zou gaarne de beide vertrekken eens zien waar de brand is uitgebroken.”

„Ga uw gang, mijnheer !” antwoordde madame Grivois bevend.

De inspecteur keek om zich heen, en vroeg :

„Is mijnheer Destin niet thuis ?”

„Neen, mijnheer, hij is voor zaken naar Parijs !”

„Wanneer werd hij terug-verwacht ?”

„Vanavond nog !”

„Wie zijn die lieden hier ?”

„De chauffeur, de tuinlieden — die twee heeren daarginds ken ik niet, maar zij hebben het eerst de vlammen zien uitslaan, en alarm gemaakt!” antwoordde madame Grivois, terwijl zij op Raffles en Brand wees.

De inspecteur wendde zich tot de beide vrienden, en zeide op vragenden toon:

„Buren zeker?”

„Pardon mijnheer — vreemdelingen!” antwoordde Raffles glimlachend. „Wij zijn slechts toevallig hier, om de omstreken te bewonderen,

en waren voornemens morgen weder naar Parijs terug te keeren. Onze wandeling voerde ons langs het landhuis, en juist toen wij er naar keken, sloegen de vlammen uit de ramen van de eerste verdieping. Natuurlijk hebben wij toen aanstonds alarm gemaakt!”

„En daar mag mijnheer Destin u wel zeer dankbaar voor zijn!” riep madame Grivois uit. „Als gij hier niet toevallig voorbij waart gekomen, zou misschien het geheele huis afgebrand zijn!”

HOOFDSTUK V.

HET ONDERZOEK.

De inspecteur stond een oogenblik in nadenken verzonken, en hernam toen :

„De zaak is mij nog niet recht duidelijk ! Hoe kan hier eigenlijk misdadig opzet in het spel zijn ? Waren er bedienden in huis ?”

„De butler bezocht een zieken broeder, mijnheer, de chauffeur was in de garage, het dienstmeisje bezocht een vriendin, een van de bedienden is met mijnheer Destin naar Parijs, en de andere hielp op het land mede, daar het juist op dit oogenblik zeer druk is !”

„Maar dan was er dus om zoo te zeggen, niemand van de bedienden in huis ?” riep de inspecteur verbaasd uit.

„Niemand, mijnheer !”

„Nu, dat is vreemd genoeg !” mompelde de inspecteur.

„Wanneer gij mij de opmerking veroorlooft, mijnheer, dan zou ik zelfs willen zeggen, dat het zéér vreemd is !” liet de stem van John Raffles zich hooren. „Naar mijn bescheiden meening kan dit niet toevallig zijn — het zal wel verband houden met den brand ! Wilt gij mij toestaan u naar het vertrek te vergezellen, waar de brand uitbrak ?”

„Ik heb er niets op tegen, mijnheer — gij hebt hier in zekeren zin recht op,” antwoordde de inspecteur. „Gij zijt het geweest, die een groote, een zeer ernstige ramp voorkomen hebt door uw kordaat optreden ! Het is ook zeer waarschijnlijk, dat gij later als getuige in deze zaak zult moeten optreden !”

Raffles antwoordde niet, maar speelde een flauw glimlachje om zijn lippen, waarvan de inspecteur de beteekenis echter niet begreep.

De politie-beambte, de brigadier, Raffles en Brand begaven zich dus naar de eerste verdieping, bereikten het portaal, en traden door de halfverbrande deur het vertrek binnen, waar alles nog in denzelfden staat was gelaten.

Er hing nog steeds een benauwde lucht, ofschoon alle ruiten in de ramen gebarsten

waren, en de lucht vrijelijk naar binnen kon stroomen.

De werkkamer had vreeselijk te lijden gehad, en was zoo goed als geheel uitgebrand — van de gordijnen waren nog slechts een paar flarden te zien, hoog tegen het plafond ; van het prachtige schrijfbureau was niets meer over dan een paar verkoalde stukken van de kasten waarop het blad rustte, het vloerkleed was voor de helft verteerd, en van de meubelen was weinig meer over den een vormeloze, rookende puinhoop.

Onmiddellijk viel de blik van den inspecteur op de beide petroleumblikken.

Hij tilde ze op, en hield ze ondersteboven — er vielen slechts een paar druppels uit.

„Nu, er valt zeker niet aan te twijfelen, of wij hebben hier met brandstichting te doen !” zeide hij hoofdschuddend.

„Daaraan valt mijns inziens niet te twijfelen, mijnheer !” zeide Raffles op ernstigen toon.

„De vraag is maar, wie den brand heeft gesticht !” vervolgde de politie-beambte. „Ik weet dat Destin zeer hoog verzekerd is....”

Eensklaps hield hij op, want hij begreep, dat hij in tegenwoordigheid van een vreemdeling reeds meer had gezegd dan hij kon verantwoorden.

Maar Raffles merkte kalm op :

„Mijnheer Destin is in ieder geval te Parijs, inspecteur ! Dat zal wel door getuigen bevestigd kunnen worden ! En ik ken geen enkel voorbeeld in de crimineele geschiedenis, dat een man, die zijn huis in brand wilde steken om de verzekeringssom machtig te worden, dit gevaarlijke werk aan derden overliet ! Men laat een medemensch door een medeplichtige uit den weg ruimen — men laat door een derde ten eigen bate een diefstal plegen — maar men laat nimmer zijn eigen huis door een buitenstaander in brand steken ; dat is tenminste mijn ervaring !”

De inspecteur keek Raffles verwonderd aan, en vroeg toen :

„Zijt gij deskundige, mijnheer ? Zijt gij criminalist ?”

„Een weinig, meer voor genoeg — in mijn vrijen tijd !” antwoordde Raffles kortaf. „En dit durf ik wel zeggen — als het te bewijzen is, dat mijnheer Destin een uur geleden in Parijs was, dan zou ik maar geen moeite doen, om hem in deze zaak te betrekken — dan heeft hij er stellig niets mee te maken !” —

„Maar die petroleumblikken komen hier toch niet vanzelf ?” riep de inspecteur eenigszins ongeduldig uit.

„Hoogstwaarschijnlijk niet !” zeide Raffles droogjes.

„Maar wie kan ze daar hebben gebracht ?”

„Ik denk dezelfde man, die de brandkast geopend heeft !” antwoordde Raffles kalm.

De inspecteur slaakte een kreet van verbazing en schrik, en wendde zich haastig naar het stalen meubel, dat dicht bij een der vensters stond, en dat blijkbaar door de vlammen slechts weinig gegleden had.

Maar hij moest er op toetreden om zich te overtuigen, dat de deur inderdaad niet gesloten was, maar dat zij op een kier stond.

Hij trok de deur niet zonder moeite naar zich toe, wierp een blik in de kast en bromde tusschen de tanden :

„Zoo — zoo — is dat de zaak ?”

Zonder op de anderen acht te slaan, trad hij het aangrenzende vertrek binnen, maar Raffles gaf Brand een wenk, en de beide vrienden volgden hem op de hielen.

In deze zaal was de verwoesting minder groot, want het blik met petroleum was blijkbaar niet toereikend geweest, om alle meubelen, het vloerkleed en de gordijnen voldoende te drenken.

En een oogopslag was Raffles voldoende om hem te doen zien, dat van verscheidene consoles en piedestalles de voorwerpen verdwenen waren, die er naar allen schijn oorspronkelijk op hadden gestaan.

Hij deelde deze ontdekking aan den inspecteur mede, die eenigszins korzelig uitriep :

„Natuurlijk mijnheer, natuurlijk — het is een inbraak ! Dat heb ik wel dadelijk gedacht !”

„Ei zoo ? Neem mij niet kwalijk — ik verkeerde in de overtuiging, dat gij oorspronkelijk een andere opvatting van de zaak hadt !” kwam Raffles met een tikje spot in zijn stem, die het humeur van den inspecteur er niet beter op scheen te maken.

Hij liep brommend rond, tilde hier en daar

een lap van het half verbrande vloerkleed op, liet hem weer vallen, ging voor het raam staan, waarvan de posten zwart waren, en het bluswater in bruine straaltjes nog steeds afdroop, en zeide iets onverstaanbaars.

Toen keerde hij zich eensklaps weder om, en riep uit :

„Wij moeten het bediendenpersoneel onderfragen ! Er heeft hier een inbraak plaats gehad, en moet dan toch den inbreker hebben gezien ! Hoe denkt gij daarover mijnheer ?”

De inspecteur had deze vraag op bruusken toon tot Raffles gericht, terwijl hij hem strak aankeek.

„Als gij mijn meening wilt weten, mijnheer — ik acht het integendeel volstrekt niet noodzakelijk, dat men den inbreker gezien heeft !” antwoordde Raffles kalm.

„En waarop steunt gij die uitspraak ?”

„Eenvoudig op de omstandigheid, dat de man van te voren zeer goed geweten heeft, en er zelfs voor zal hebben gezorgd, dat geen van de bedienden aanwezig was !”

„Kom, kom ! Dat klinkt niet erg waarschijnlijk !” hernam de inspecteur, terwijl hij de schouders ophaalde. „Ik zou wel eens willen weten”

Op dit oogenblik klonken er schreden in het aangrenzende vertrek, en Célestin trad binnen, zeer opgewonden, hijgend en blazend van het harde loopen.

Hij kon van vermoeyenis nauwelijks uit zijn woorden komen, toen hij zich tot den inspecteur richtte, en stotterde :

„Neem mij niet kwalijk mijnheer — — madame Grivois zeide mij, dat gij hier waart — — ik heb al van de zaak gehoord — — en ik kom mijn verklaring afleggen ! Vanmorgen kreeg ik een telegram namens mijn broer, waarin mij werd medegedeeld, dat hij ernstig ziek was, en hij mij wilde zien, en toen ik bij hem was, bleek het mij dat hij zoo gezond was als een visch !”

„Gij hoort het !” kwam Raffles glimlachend. „Mij dunkt dat dit toch wel eenigszins in mijn redeneering past. Het telegram was natuurlijk gefingeerd, en het werd door den inbreker afgezonden !”

„Gij kunt wel gelijk hebben, mijnheer !” zeide de inspecteur, met een klank van spijt in zijn stem, en hij keek Raffles opnieuw aandachtig aan. „Ik moet erkennen, dat gij van de zaak tamelijk veel schijnt af te weten — tamelijk veel !”

Raffles trok zijn wenkbrauwen hoog op, en sprak :

„Ik weet er volstrekt niets meer van dan gij, mijnheer de inspecteur! Ik maak alleen eenige voor de hand liggende gevolgtrekkingen!”

„Zoo, gelooft gij dat ze voor de hand lagen, die gevolgtrekkingen?” vroeg de inspecteur grimmig. „Welzoo! En — weet gij soms nog meer?”

„Ik herhaal u, dat ik niets weet! Ik vermoed slechts, dat de inbreker de inrichting van het huis zeer goed gekend heeft, dat hij op de hoogte was van de afwezigheid van Mijnheer Destin, dat hij wist, niet te zullen worden gestoord, dat hij hier een medeplichtige in huis moet hebben gehad, dat hij ieder spoor van zijn inbraak heeft willen uitwisschen, dat hij een op kunstgebied ontwikkeld man moet zijn, dat hij over een meer dan gewone spierkracht beschikt en dat hij bij zijn misdaad van een automobiel gebruik heeft gemaakt!”

De inspecteur keek Raffles stom verwonderd aan, fronste toen de wenkbrauwen, en riep uit:

„Men zou zeggen dat gij er bij tegenwoordig zijt geweest! Zoudt gij mij eens willen mededeelen, mijnheer waarop gij al die vermoedens steunt?”

„Het is heel eenvoudig, mijnheer de inspecteur, en ik ben volsterkt geen duivelskunstenaar!” antwoordde Raffles bedaard. „Dat de man hier in huis zeer goed den weg moet hebben geweten, kan hieruit worden afgeleid, dat hij met groote brutaliteit de inbraak op klaarlichten dag pleegde, terwijl hij er toch op moest rekenen, hier in huis onverwacht iemand tegen het lijf te loopen! Op de deur van de brandkast valt geen schram te bekennen, en daar de kast een ingewikkeld cijferslot heeft, en klaarblijkelijk met een nagemaakten sleutel is geopend, moet de inbreker hier in huis een medeplichtige hebben gehad, die de samenstelling van het cijfer kende, en hem deze heeft medegedeeld! Verder heeft de man niet alleen den geheelen inhoud van de kast medegenomen, maar ook een groot aantal gouden en zilveren kunstvoorwerpen uit de zaal waar wij ons thans bevinden, en die onmogelijk klein geweest kunnen zijn, te oordeelen naar de zware massieve consoles, waarop zij geplaatst waren! Hij heeft zeker een vracht van tachtig of negentig kilo in een zwaar lederen valies moeten meedragen — en dat is niet ieders werk! Met zulk een gewicht zou hij te voet natuurlijk niet ver zijn gekomen, en het is dus dunkt mij duidelijk, dat een automobiel hem moet hebben gewacht! Hebt gij iets in te brengen tegen deze redeneering?”

„Ik moet erkennen, dat zij volkomen logisch is, mijnheer, en sluit als een bus!” riep de inspecteur uit. „Maar een ding wilt gij mij misschien nog wel verklaren — hoe kwam de inbreker hier binnen?”

Raffles antwoordde niet dadelijk, maar dacht eenige oogenblikken na, en zeide toen:

„Dat is zeker de moeilijkste kwestie! — Misschien is hij door een raam aan de voorzijde van het huis geklommen, maar die kans is al zeer gering, als men bedenkt, dat er nog al druk op den weg gewandeld wordt, en dat de inbreker alle kans liep, bij zijn klimpartij te worden verrast! Ik denk dus dat hij eenvoudig heeft aangebeld — of dat de medeplichtige hem wachtte en hem de deur heeft geopend!”

„Maar die medeplichtige moet een bediende geweest zijn, mijnheer, en men verklaart dat er geen in huis waren!” riep de inspecteur op levendigen toon.

„Er zal er één geweest zijn — en dat is voldoende!” antwoordde Raffles kortaf.

„Wij zullen een eind aan de zaak maken!” riep de inspecteur uit.

Hij wendde zich tot Célestin, en zeide:

„Ik geloof dat gij de Maitre d'hotel van mijnheer Destin zijt? Ik meen uw gezicht te herkennen.”

„Dat ben ik inderdaad, mijnheer!” antwoordde Célestin, nog altijd geheel en al overstuur door het gebeurde.

„Roep dan aanstonds alle bedienden bijeen — ik wil ze ondervragen!”

„Waar moet ik hen laten, mijnheer?”

„In de woonkamer!”

„Ik zal er aanstonds voor gaan zorgen, mijnheer!”

Célestin vertrok, om het bevel van den inspecteur te gaan opvolgen, en deze, door den brigadier, Brand en Raffles vergezeld, keerde weder in de werkkamer terug, zocht er nog even vruchteloos naar sporen, en daalde toen de trap af, teneinde zich op zijn beurt naar het groote woontertrek te begeven.

Daar bevond zich nog slechts madame Grivois, wier bleek gelaat haar groote onrust en angst verried.

Zwijgend wachtte men.

Langzamerhand kwamen de bedienden, angstig en bevend, ofschoon zij zich van hun onschuld bewust waren, het vertrek binnen.

De eerste was Jack Monday, de chauffeur.

Daarop volgde de tuinman, toen kwam Gaston, vervolgens Jean, eindelijk Martine en na eenige minuten kwam Célestin zelf zijgend het vertrek binnen, en sloot de deur.

„Zijn zij er allen?” vroeg de inspecteur, de bedienden een voor een monsterend met zijn strengen blik.

„Neen, mijnheer!” antwoordde de Maitre d'hotel verlegen.

„Neen? Wie ontbreekt er dan nog? Ik had immers gezegd, dat zij allen hier moesten komen!”

„Alice Sheppard is er niet, mijnheer.”

„Dat is een Engelsche naam! Wie is dat?”

„Dat is het dienstmeisje, mijnheer, zij is uit Londen!”

„Waarom is zij hier niet?”

„Zij is een vriendin bezoeken!”

„Waar?”

„Hier in Sèvres!”

„Sedert hoelang heeft zij het huis verlaten?”

„Sedert ruim twee uren, mijnheer.”

„Wie heeft haar daartoe verlof gegeven?”

„Ikzelf!”

„Hoe heet de vriendin die zij bezoekt?”

„Mary Blush.”

„Alweder een Engelsche naam! Wie is die Mary Blush?”

Célestin keek den inspecteur met een ongehoovigen blik aan, en antwoordde toen:

„Maar mijnheer de inspecteur zal toch wel van haar hebben gehoord! Mary Blush was onze Engelsche keukenmeid — zij zeide dat zij met geesten verkeerend had!”

„Dat is waar ook!” riep de inspecteur opgewonden uit. „Mary Blush! Je hebt gelijk!”

„Alice was een vriendin van haar — en voor de lunch vroeg zij mij verlof, haar te gaan bezoeken. Mijnheer zal zich wel herinneren, dat mijn meester Mary Blush een paar dagen geleden ontslagen heeft, omdat zij het al te bont begon te maken!”

„Ik weet er alles van!” antwoordde de inspecteur. „Er moet onmiddellijk om die Alice Sheppard gezonden worden! Weet iemand het adres van Mary Blush?”

„Zij woont bij haar oude moeder, mijnheer — ik weet het nummer niet, maar ik zou het huis wel kunnen vinden!” antwoordde Célestin.

„Ga er dan dadelijk naar toe, en breng dat meisje of die vrouw hier!” gelastte de inspecteur van politie. „Of wacht eens — het is misschien maar beter, dat de brigadier meegaat!”

Juist wilde Célestin zich verwijderen, toen de deur opnieuw geopend werd en Alice Sheppard binnentrad.

Zij bleef onthutst op den drempel staan bij het zien van al die menschen, die zij blijkbaar niet verwacht had en stamelde:

„Neem mij niet kwalijk — — ik wist niet — — —”

„Wie is dat?” vroeg de inspecteur.

„Dat is de bewuste, mijnheer!” antwoordde Célestin.

De politiebeambte wendde zich tot het dienstmeisje, ging vlak voor haar staan en vroeg op strengen toon:

„Hoe heet je?”

„Ik ben Alice Sheppard, mijnheer!” antwoordde het dienstmeisje bevend.

„Ga daar in de rij staan — wij wachtten al op je!”

En de inspecteur wenkte met zijn hoofd in de richting van de andere bedienden, die zwijgend naast elkander stonden als schapen, die voor het onweer gevlucht zijn en met den rug naar de bui gewend staan.

De inspecteur van politie nam tegenover hen plaats, keek hen achtereenvolgens streng aan en begon toen op barschen toon:

„Nu verlang ik de waarheid te hooren en niets anders dan de waarheid! Wie uwer heeft hier een paar uren geleden een onbekenden vreemdeling binnengelaten?”

Een oogenblik bleef het doodstil, terwijl de bedienden elkaar aankeken.

Toen antwoordde een bevend stemmetje:

„Ik, mijnheer!”

De inspecteur richtte zijn blik op het verschrikte gelaat van het dienstmeisje en beval:

„Kom jij dan eens nader, Alice Sheppard!”

Schoorvoetend naderde het Engelsche dienstmeisje, tot dicht voor de kleine tafel, in het midden van het vertrek geplaatst, waaraan de inspecteur van politie had plaats genomen.

Deze liet zich achterover in zijn stoel vallen, keek het meisje opletterend aan en vroeg toen:

„Je bent een Engelsche?”

„Ja, mijnheer.”

„Hoe lang ben je in Frankrijk?”

„Sedert een jaar of vier!”

„Wat kwam je hier doen?”

„Ik ben hier gekomen om met een van mijn Engelsche kennissen te trouwen, mijnheer!”

„Waarom heb je dat niet gedaan?”

„Hij was circusartiest, mijnheer!”

„Welnu, wat zou dat? Dat is toch geen bezwaar?”

„Jawel, mijnheer, want hij is doodgevallen!”

Er klonk een gesmoord lachje, dat een der bedienden onmogelijk had kunnen onderdrukken.

Dadelijk hief de inspecteur het hoofd op en riep op barschen toon:

„Stilte daar!”

En vervolgens begon hij zijn vragen weder voort te zetten.

„Hoe lang was je in dienst bij mijnheer Destin?“

„Een dag of vijf!“

„Wist je, dat hij gisteren naar Parijs zou vertrekken?“

„Ja, mijnheer, ik heb zelf zijn valies helpen pakken.“

„Zoo, zoo! Kende je Mary Blush?“

„Ja, mijnheer, al sedert een paar maanden!“

„Ben je vandaag bij haar geweest?“

„Ik kom zoo juist van haar huis af, mijnheer!“

„Welzoo. En zeg mij nu eens, hoe die man er wel uitzag, dien je hier hebt binnen gelaten?“

„Het was een lange man met gitzwarten baard en gitzwarte oogen, mijnheer! Ik had hem nog nooit van te voren gezien.“

„Ei? Dat is heel interessant. Nooit van te voren gezien — wel wel! Je ontkent dus, dat je wist, wat die man hier kwam doen?“

„Wat hij hier kwam doen?“ herhaalde het meisje stamelend. „Wat kwam hij dan doen?“

„Houdt je niet van den domme!“ bulderde de inspecteur. „Je weet drommels goed! Hij kwam hier om te stelen — en als de brand-

weer niet zoo haastig had ingegrepen, dan zou hij het heele huis in brand hebben gestoken! Nu zijn er gelukkig alleen maar twee kamers uitgebrand!“

Het meisje keek den inspecteur met groote verschrikte oogen aan en riep toen uit, terwijl zij op het punt stond in tranen uit te barsten:

„Dat kan ik toch niet helpen, mijnheer! Hij zei dat hij een toovenaar was en dat ik hem met rust moest laten! Hij had een groote revolver in zijn hand — en hij zeide, dat ik naar mijn vriendin moest gaan, want dat hij mij anders zou doodschieten!“

„Dat klinkt al bijzonder geloofwaardig!“ hernam de inspecteur ironisch. „En heb je dat aan je vriendin verteld?“

„Natuurlijk, mijnheer! En zij zei dat ik er vooral met niemand over mocht praten, want dat ik anders, zoo zeker als twee maal twee vier is, door den duivel gehaald zou worden.“

„Zei ze dat?“ hernam de inspecteur van politie langzaam. „Nu dan heeft zij half en half gelijk gehad — want de brigadier neemt je mee! Alice Sheppard — je bent mijn arrestante!“

HOOFDSTUK VI.

DE BEDRIEGER BEDROGEN.

Een oogenblik later stonden Raffles en Brand weder op den grooten straatweg naar Parijs.

En daar konden zij er getuigen van zijn, hoe Alice Sheppard met een uit Sèvres ontboden auto werd weggevoerd.

Raffles keek het voertuig eenigen tijd na en zeide toen hoofdschuddend :

„Luister eens, Brand — ik geloof dat die brave inspecteur weder een nieuwe ezelachtigheid heeft toevevoegd aan de reeks flaters, waarmede hij ongetwijfeld zijn loopbaan heeft versierd !”

„Je gelooft dus dat het meisje onschuldig is ?” vroeg Brand.

„Ik ben er zeker van ! Het is een dom gansje, onnoozel, lichtgeloovig, alles wat je wilt — maar zeker niet de medeplichtige van dien sluwen „man met den zwarten baard” !”

„Maar is het aan te nemen, dat het meisje inderdaad beenen heeft gemaakt en dien man maar kalm het huis binnen heeft laten gaan ? Zonder te trachten de anderen te waarschuwen ?”

„O ja, dat is zeer wel mogelijk !” antwoordde Raffles bedaard. „Er zijn meer van die naturen, dan je wel denkt ! Die man heeft zijn uiterlijke waarschijnlijk mede gehad en daarmede indruk op haar gemaakt ! Vergeet ook niet, dat zij reeds halverwege bedorven was door den omgang met die malloot van een Mary Blush !”

„Dus — die Mary zou de ware schuldige zijn ?”

„Dat is zij — zoo niet opzettelijk, dan toch onbewust ! Ik vermoed, dat ook zij het slachtoffer is geweest van dien slimmen schurk, die misbruik heeft gemaakt van den geëxalteerden toestand van de voormalige keukenmeid van onzen vriend Destin. Ik behoef je zeker niet te zeggen, dat ik mij om den diefstal zelf geen haartje bekreun ! Destin is zoo verbazend rijk, dat hij zelfs het verlies van een paar honderd duizend Francs ternauwernood zou gevoelen ! Het spijt mij alleen maar, dat mijnheer de toovenaar mij is voor geweest ! Intusschen alles is nog niet verloren — misschien kunnen wij dien kerel wel terugvinden !”

„Ben je van plan hem te zoeken ?”

„Natuurlijk — het een sluit het ander in ! Al was het maar om die arme meid weer zoo spoedig mogelijk op vrije voeten te doen stellen ! De bandiet zal er immers niet aan denken, om voor haar in de bres te springen — hij zal integendeel in zijn vuistje lachen, omdat aldus de aandacht van hem wordt afgeleid !”

„Dat kan ik niet inzien !” riep Brand uit. „De man had een gitzwarten baard en daaraan zal hij onmiddellijk overal herkend worden !”

Raffles haalde de schouders op en hernam hoofdschuddend :

„Maar Brand ! Ik dacht, dat je verstandiger was ! Natuurlijk was die baard valsch — daar durf ik alles over te verwedden wat je wilt ! De man heeft met opzet die vermomming gekozen, om zich des te gemakkelijker aan iedere vervolging te onttrekken. Ik denk veeleer, dat onze vriend rossig haar had en een voortreffelijke pruik heeft gedragen.”

„Dat eerste is onmogelijk, want het dienstmeisje heeft duidelijk verklaard, dat hij schitterend zwarte oogen had !”

„Nu goed dan — zwarte oogen zijn geen bijzonderheid, maar lang zwart haar wel ! In ieder geval zal hij wel een pruik hebben gedragen en naar een man met een baard hoeven wij hier stellig niet te zoeken.”

„Maar hij zal ver uit de buurt zijn ! Op dit oogenblik zal hij zich wel onder de bevolking van Parijs hebben opgelost !”

„Dat denk ik ook — maar dat bezwaar is niet onoverkomelijk ! In ieder geval moet hij de gestolen juweelen ten gelde maken, evenals de kunstvoorwerpen en dat kan hij in een kleine stad als Sèvres natuurlijk niet doen, zonder onmiddellijk gevaar te loopen, te worden gearresteerd.”

Raffles liep eenigen tijd in gedachten verzonken door en hernam toen :

„Ik denk, dat wij er het verstandigst aan doen, het huis van Mary Blush in het oog te houden — medeplichtige dan of niet !”

„Ik acht haar wel degelijk schuldig, Raffles !”

„Laat eens hooren waarom ?”

„Omdat zij Alice op het hart heeft gedrukt,

vooral tegen niemand een woord te zeggen, over hetgeen er tusschen haar en den zoogenaamden toovernaar is voorgevallen."

„Dat pleit ontegenzeggelijk tegen haar — maar daartegen zou ik kunnen aanvoeren, dat zij wellicht volkomen onder suggestie heeft gestaan van dien kerel! Het is dunkt mij be-
wezen, dat de vrouw gemakkelijk onder hyp-
notischen invloed was te brengen!"

„Zij kan wel comédie hebben gespeeld!"

„Men simuleert als er anderen bij zijn, Brand, wanneer men een of ander doel wil bereiken maar men speelt niet in zijn eentje voor heks! Neen, ik ben zeker, dat die vrouw wel degelijk onder de hypnose stond van onzen vriend den toovernaar. Mocht ik mij later vergist blijken te hebben dan zal dat toch aan onze werkwijze niets veranderen! En laat ons nu maar spoedig naar Parijs terugkeeren en eens aan het werk gaan!"

„Maar het adres van Mary Blush?"

„Ik heb mij haar huis door Célestin, den dikken Maitre d'Hotel, nauwkeurig laten aanduiden en daar ik den naam van de straat weet, zal het ons niet moeilijk vallen, haar woning te vinden."

„En denk je nu werkelijk, dat die inbreker zoo dom zal zijn, zich te vertoonen? Hij moet immers weten, dat Alice onmogelijk lang haar mond kan houden en zal verklappen, wat haar wedervaren is?"

„Dat zeker — het is hem immers bekend, dat die twee vrouwen vandaag een afspraak met elkaar hadden! Maar daar komt juist een taxi aan — het komt nu aan op handelen, en niet op praten!"

Raffles stak de hand op en de chauffeur van de taxi bracht zijn wagen tot staan.

Raffles en Brand stapten in, nadat de eerste den chauffeur den naam van de straat had genoemd, waarheen hij gebracht wilde worden.

De rit duurde omstreeks twintig minuten en daarop stond de auto weder stil, de twee mannen stapten uit, de chauffeur ontving zijn geld en langzaam liepen de beide vrienden verder, terwijl Raffles aandachtig de huizen monsterde.

Na een honderdtal passen te hebben geloopt, zeide hij op zachten toon:

„Daar moet het zijn — dat hooge huis, van roode steen, naast dien bakkerswinkel."

„En wat nu?"

„Wel, wij zullen er maar eens binnengaan!"

„Wat, wil je die vrouw gaan opzoeken?"

„Waarom niet? Misschien kan zij ons kostbare inlichtingen geven!"

„En denk je dat zij dat werkelijk doen zal? Als ze de medeplichtige is van dien man of dat ze onder zijn invloed staat?"

„Zij zal het doen — zoo niet goedschiks, dan door dwang!"

„Maar Raffles — dan kan je niet meenen! Je zoudt een vrouw hardhandig willen bejegenen?"

„Daar denk ik niet aan! Ik wil slechts bij haar herhalen, wat mijnheer de toovernaar met haar gedaan heeft!"

„Ah! Nu begrijp ik het!" riep Brand opgewonden uit; „ik hoop, dat je er succes mee hebt — ik zou zelf niets liever willen, dan dien zwarten schavuit een poets te bakken!"

„Kom dan spoedig mede — wij zijn al een uur of drie bij den kerel ten achter!"

Raffles en Brand gingen de breede straatdeur van het huis binnen en liepen op de portiersloge toe. De conciërge bleek echter niet aanwezig te zijn en deze omstandigheid ontlokte Raffles een goedkeurend gebrom.

„Het loopt ons mee!" zeide hij zachtjes. „De conciërges in de Fransche huizen zijn mij om meer dan een reden altijd onsympathiek geweest. Zij zien dingen, die zij beter deden niet te zien — en soms zien zij nog verkeerd ook, hetgeen dikwijls hoogst onaangenaam kan zijn!"

„Maar nu weten wij niet waar Mary Blush woont!" kwam Brand.

„Dat is van minder zorg! Ik denk dat zij op de bovenste verdieping zal wonen!"

„Waarom denk je dat?"

„Omdat die het goedkoopst is!" antwoordde Raffles lakoniek.

Onder het spreken hadden de beide vrienden de trap reeds bestegen en zij klommen zonder ophouden voort, tot zij de vijfde verdieping van het hooge huis bereikt hadden.

Zij bevonden zich hier op een tamelijk smal en donker portaal, waarop aan weerszijden eenige deuren uitkwamen.

Op een paar van die deuren was met een punaise een visitiekaartje vastgestoken maar geen daarvan vermeldde den naam van Blush.

Eindelijk belde Raffles op goed geluk aan een der andere deuren, en het toeval was hem gunstig — na eenig wachten werd deze deur hem door niemand anders dan door Mary Blush zelf geopend.

Zij was een weinig bleek, haar oogen stonden een ietsje verwilderd, heur haar hing wat verward langs haar dik gezicht, maar voor het overige viel er niets bijzonders aan haar te bespeuren.

Zij keek de beide bezoekers verbaasd aan en vroeg toen aarzelend:

„Wel mijnheer — wat is er van uw dienst?“

„Zijn wij hier toch terecht bij miss Blush?“ vroeg Raffles in het Engelsch.

„Die ben ik, mijnheer!“ antwoordde de voormalige keukenmeid van mijnheer Destin in dezelfde taal.

„Hebt gij een oogenblik voor ons?“

„Dat is te zeggen — waarvoor is het eigenlijk?“

„Voor een zaak van belang!“

„Een nieuwe dienst soms?“

„Heelemaal niet! Het is meer in het bijzonder — over de brandkast van mijnheer Destin!“

Medeplichtige of niet — Mary Blush maakte aanstalten om de deur voor den neus van de bezoekers dicht te werpen, op het hooren van deze weinig geruststellende woorden.

Maar Raffles had de beweging voorzien, en bijtijds zijn voet tusschen de deur en den post gezet.

Hij duwde haar zonder moeite open en vervolgde, terwijl hij zijn hand op den schouder van de vrouw legde:

„Mijn woorden schijnen u te verschrikken — maar ik geloof u te kunnen verzekeren, dat gij daar geen reden voor hebt! Laten wij maar eens kalm met elkander praten! Ik ben wel geen toovenaar, ik ben ook niet behekt — maar wat ik te zeggen heb, zal u wel interesseeren!“

De vrouw scheen nog naar een uitweg te zoeken en toen liet zij de twee mannen in zichzelf brommend en blijkbaar ten zeerste ontutst, binnen.

Brand sloot de woningdeur zorgvuldig achter zich en volgde de beide anderen, die reeds een tamelijk goed gemeubeld woonvertrek waren binnengegaan.

Raffles legde zijn hoed naast zich op de tafel, keek de vrouw onderzoekend aan, die zijn blik scheen te ontwijken en vroeg toen:

„Zijt gij alleen?“

„Ja mijnheer!“ antwoordde Mary Blush weifelend.

„Ik dacht dat gij hier bij uw moeder wondet?“

„Dat is ook zoo — maar de oude vrouw is sedert een paar dagen in het gasthuis opgenomen. Zij heeft aderspatten, zegt de dokter!“

„Dat is treurig voor de oude dame!“ hernam Raffles. „Ik wensch haar een spoedige beterschap! En om nu maar dadelijk met de deur in huis te vallen, vertel mij eens, Mary Blush,

of gij hier vandaag reeds bezoek hebt gehad van den man met den zwarten baard — ik meen na elven!“

De vrouw drukte het hand hand op het hart en riep op hartstochtelijken toon:

„Ik weet niets van een man met een baard! Ik ken geen man met een baard! Ik weet niet wat gij bedoelt!“

„Ik geloof integendeel, dat gij het zeer goed weet!“ antwoordde Raffles langzaam. „Kom, geen uitvluchten — antwoord mij naar waarheid!“

„Zeg mij eerst of gij van de politie zijt!“

„Van de politie? Waarom vraagt gij dat?“

„Omdat... omdat... ik vraag het maar zoo! Let er maar niet op, het heeft niets te beteekenen! Maar als gij het wilt weten — ik ben den geheelen dag alleen geweest!“

„Toch waar? En Alice Sheppard dan?“

Op het hooren van dezen naam kneep de vrouw de lippen oopen en er kwam een boezen uitdrukking in haar oogen.

Maar zij scheen te begrijpen, dat dit bezoek reeds algemeen bekend moest zijn, want zij zeide na eenige aarzeling:

„Alice is mijn vriendin — ik maak er ook geen geheim van, dat zij bij mij is geweest!“

„Mooi zoo! En mag men weten, waarover het gesprek liep?“

„Wat vraagt gij mij toch alles? Wat gaat u dat aan? Wie zijt gij? Waar bemoeit gij u mede?“

„Een menigte vragen opeens meisje, maar die ik niet kan beantwoorden!“ zeide Raffles kalm. „Niet gij maar ik heb vragen te stellen! Ik wilde u overigens slechts op de proef stellen, want ik weet het reeds — zij is u komen zeggen, zeer verschrikt, dat zij een ontmoeting had gehad met een man met een zwarten baard, die haar onder bedreiging met den dood dwong, hem het huis van haar meester binnen te laten gaan! En gij hebt haar toen gezegd, dat zij daarover vooral met niemand mocht spreken, omdat zij anders door den duivel zou worden gehaald!“

„Het is niet waar, het is gelogen!“ gilte Mary Blush op hartstochtelijken toon.

„Ik geloof daarentegen, dat het wel degelijk waar is!“ hernam Raffles bedaard. „Dat gij ontkent spreekt niet in uw voordeel! Zie mij eens goed aan!“

Maar de vrouw trachtte den blik van Raffles te ontwijken.

Zij scheen zeer goed te weten, dat vrij veel personen haar tamelijk gemakkelijk onder den invloed van hun wil konden brengen.

Maar nogmaals klonk de bevelende stem :

„Kijk mij aan, Mary Blush !”

En ondanks zichzelf, ofschoon zij nog tegenstand trachtte te bieden, ging de blik van de vrouw naar de oogen van den man, die tegenover haar stond.

En aanstonds was het, alsof haar eigen, fletsblauwe oogen met onweerstaanbaar geweld naar de wijd open pupillen in de groote, staalgrijze oogen van Raffles werden getrokken.

Brand wist hoe groot de macht van Raffles was over zijn medemenschen en dat hij zelfs mannen had weten te hypnotiseeren, die weerstand hadden geboden aan den invloed van bekende hypnotiseurs.

Binnen enkele seconden was de vrouw volkomen willoos.

Zij zocht steun bij de tafel en zakte toen langzaam op een stoel neer, dien Brand haar juist bijtijds had toegeschoven, terwijl zij de oogen onophoudelijk op die van Raffles gevestigd hield.

Haar gelaat verstrakte, haar oogen kregen een starende uitdrukking.

Mary Blush was binnen enkele tellen in hypnotischen slaap verzonken.

Raffles sloot een oogenblik de oogen, ten-einde zich te overtuigen, dat zij inderdaad willoos was, trad toen op haar toe, legde zijn uitgebreide vingers boven op haar voorhoofd en vroeg met duidelijke stem :

„Hoort gij mij, Mary ?”

De vrouw knikte stom.

„Weet gij waar gij zijt ?”

Weer knikte de vrouw en even bewogen haar lippen, alsof zij wilde spreken.

„Wie is er na elven bij u gekomen ?”

„Alice Sheppard !” klonk het zwakjes, maar toch duidelijk verneembaar uit den mond van de gehypnotiseerde vrouw.

„En wie kwam daarna ?”

„Raymond Picard !”

„Is dat de man met den zwarten baard ?”

„Ja.”

„Wat kwam hij hier doen ?”

„Het geld en de juweelen brengen !”

Raffles wisselde een bliksemsnellen blik van zegepraal met Brand en vervolgde toen :

„Heeft hij u meer gehypnotiseerd ?”

„Herhaaldelijk.”

„En — heeft hij deze truc al vaker uitgehaald ?”

„Ja, in een andere streek — in het zuiden van Frankrijk !”

„Woont hij hier in dit huis ?”

„Neen.”

„Maar hij kwam hier toch vaak ?”

„Ja.”

„Met welk doel ?”

„Hij verstopte hier zijn buit !”

„Het geld en de juweelen zijn dus hier ?”

„Ja.”

„Noem mij de plek !”

„Een geheim vak in den muur tusschen de twee ramen !”

Zonder een oogenblik te verliezen, trad Raffles op den smallen dam tusschen de beide vensters toe, en tastte met zijn vingers over het behang.

Na eenigen tijd te hebben gezocht, vond hij een klein uitsteeksel, dicht bij den raampost, en toen hij hierop drukte, sprong er een klein deurtje open, zorgvuldig met behangselpapier beplakt en dat een ruimte bleek af te sluiten, gevormd door het uitnemen van een paar steenen in den muur.

Raffles stak er de hand in en haalde een doos met juweelen, een dik pak bankbiljetten en eenige rollen goudgeld naar zich toe.

Brand had zich bij hem gevoegd, en Raffles had het geld en de juweelen juist in zijn zak laten glijden, toen een vreemde stem hen deed opschrikken, die op ruwen toon beval :

„Handen op !”

Zij keerden zich om en zagen aan den anderen kant van de ronde tafel een man staan met vurige zwarte oogen, maar met een geheel baardeloos gelaat, die hen met woesten blik aanstaarde en hen met een revolver in bewang hield.

„Collega's ?” vroeg de man aan de andere zijde van de tafel, met een grijnslach om zijn dunne lippen.

„Min of meer !” antwoordde Raffles hoffelijk.

„Heb ik het genoeg met mijnheer Raymond Picard te spreken ?”

„Die ben ik ! En ik geloof, dat ik juist bijtijds ben gekomen, om jullie spelletje te bederven ! Wij zullen niet veel woorden vuil maken, nietwaar ? Leg als de weerlicht wat je uit dat kastje hebt gestolen op de tafel — en dank je gesternte, dat ik in een goed humeur ben en je levend van hier laat gaan. Haast je wat. En denk er om — bij de minste verdachte beweging schiet ik je neer ! Dus geen revolver uit je zakken halen — ik zal je weten voor te zijn.”

Langzaam stak Raffles, met een teleurgestelden trek op het gezicht, de hand in zijn broekzak en nam er een rol goudgeld uit, die hij op de tafel neerlegde. Raffles had een stevigen wandelstok mede gebracht en had dien bij zijn binnenkomen op het tafelblad neergelegd.

De knop lag naar hem toegewend — de punt wees in de richting van den man die hem zoo onverhoeds was komen overvallen.

En terwijl Raffles de rol goudgeld op het tafelblad nederlegde, duwde hij met een bliksemsnelle beweging den wandelstok van zich weg.

Nu is er niets dat zelfs een sterk man zoo onaangenaam kan treffen als de punt van een stevigen wandelstok, die hem juist ter hoogte van het maagkuiltje met groote kracht raakt!

Picard slaakte een zucht, die veel op een snik leek, en vouwde zich als het ware dubbel, met een gebaar alsof hij het tafelblad wilde kussen.

De revolver viel kletterend op het glimmend geboende hout, gleed er over heen en kwam juist in de handen van Brand terecht, die ijlings was komen toesnellen en het wapen behendig opving.

Picard had zich echter tamelijk snel hersteld — maar de kaarten waren in dien tusschen-tijd geschud en het spel was voor hem verloren.

Voor hij zich goed en wel zijn toestand bewust was, waren zijn polsen in twee glinsterende boeien gekneld, en zijn enkels waren met een stevig touw aaneen gebonden.

Raffles keek glimlachend op hem neer, zooals hij daar machteloos neerzat in een leuningstoel en zeide toen op wijsgeerigen toon:

„Gij ziet, dat men dan dag nooit moet prijzen voor den avond! Ik hoor van uw minnares of wat zij dan anders mag zijn dat gij reeds — andere zaakjes op uw kerfstok hebt! Gij moogt haar echter daarvan volstrekt geen verwijt maken, zij kan er niets aan doen — zooals gij ziet heb ik haar in een hypnotischen slaap gebracht! Ik zou dus het volste recht hebben, u aan de justitie over te leveren — en toch doe ik het niet, uit een soort van solidariteit — en omdat uw truc werkelijk niet van oorspronkelijkheid ontbloot is, al hebt gij dan ook een onschuldig meisje aan de verdenking bloot gesteld, dat zij in het complot was! Ik zal aanstonds uw handen even los maken en gij schrijft mij een briefje, dat ik aan de politie zal doen toekomen, en waarin gij verklaart, hoe de vork in den steel zit! Slechts op

die voorwaarde zal ik uw slachtoffer weder uit haar slaap doen ontwaken — en zij kan u dan bevrijden, maar dat zal nog altijd lang genoeg duren, om mij gelegenheid te geven, mij in veiligheid te brengen!”

Picard keek Raffles met een blik vol woede aan, maar hij was een verstandig man en hij begreep, dat hij ditmaal aan het kortste einde had getrokken.

Terwijl Brand hem met de revolver in bedwang hield, maakte Raffles de boeien weder los, schoof hem pen en papier toe en zag toe, hoe de bandiet het briefje schreef.

Hij las het over, bromde goedkeurend, vouwde het op en stak het in zijn zak.

Toen zeide hij:

„Nu zullen wij nog even een klein onderzoek instellen — en dan laten wij u alleen.”

Raffles had spoedig het vertrek doorzocht en in een wandkast vond hij een grooten scheepsroeper en een soort misthoorn, een zoogenaamde sirene, waaraan eenige veranderingen waren aangebracht, die het geluid nog moesten versterken.

Tevens vond hij er een eind ketting en nog enkele andere voorwerpen.

Glimlachend keek hij Pichard aan en zeide:

„Nu geloof ik wel te kunnen zeggen, op welke wijze gijzelf die barbaarsche geluiden in den nacht veroorzaakt hebt! Gij hebt die sirene eenvoudig door de tralies van het kelderraam in de holle ruimte laten neerzakken en haar van buitenaf in werking gesteld — en het resultaat moet zelfs de stoutste verwachtingen overtroffen hebben!”

Raffles trad nu op den stoel toe, waar Mary Blush nog altijd in diepen slaap verzonken was, maakte een paar passen, blies haar op het voorhoofd — en verward ontwaakte de vrouw en keek verwonderd om zich heen.

Maar reeds stonden de beide vrienden bij de deur.

„Het wordt tijd om u te verlaten, mijnheer Picard!” zeide Raffles op vriendelijken toon.

„En ik kan niet anders doen dan u dank zeggen voor de moeite, welke gij u gegeven hebt voor een u volkomen onbekend man! Ik wensch u voor een volgenden keer meer en blijvend succes toe!”

De volgende aflevering bevat:

Een duister verleden

**VERRAS UW VROUW, MAAK HAAR EENS BLIJ,
GE SPINT ER ZELF ZIJDE BIJ!**

.....

Een modern goed Kookboek

met ruim 600 recepten uit de praktijk. Het behandelt niet alleen de dagelijksche keuken, maar ook de voorgerechten, gebak, warme en koude dranken, inmaak, enz.

Alles met eenvoudige, duidelijke bereidingswijze. Het boek is **224 pagina's groot**, keurig papier, fraai gedrukt en wordt tijdelijk, **gebonden in stevige linnen band** geleverd tegen den ongelooflijk lagen prijs van

95 cent

Franco toezending volgt na ontvangst van postwissel of storting op postrekening No. 60092

N.V. ROMANBOEKHANDEL, Leidschegr. 72 D, AMSTERDAM C.

.....

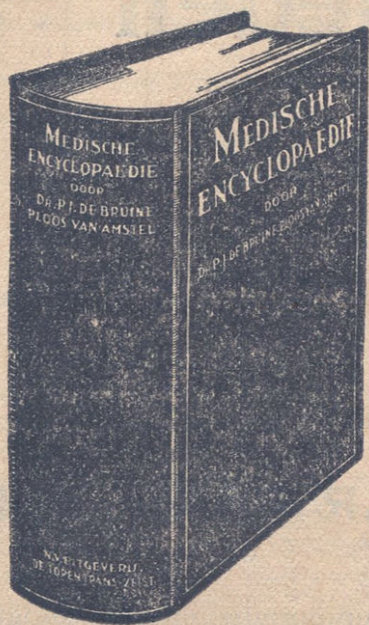
2e DRUK De vele aanvragen maakten in korten tijd noodig een 2e DRUK

Medische Encyclopaedie

voor gezin en verpleging, samengesteld door

Dr. P. J. DE BRUÏNE PLOOS VAN AMSTEL, Arts te Amsterdam

ruim 500 pagina's in kloeke duidelijke letter op stevig papier, 8 fraaie gekleurde platen, benevens een aantal zwarte op kunstdrukpapier.

Formaat van het werk 25 x 17 c.M.

Compleet, gebonden in prachtband, slechts fl. 4.50.

Ieder die iets weten wil over bloedarmoede - bloeddruk - blaas-catarrah - kleurenblindheid - angina - maagkramp - kanker - kinkhoest - reumatiek - spataderen - suikerziekte - slape-loosheid - zwangerschap - zenuwziekte - schurft - spit - tuber-culose, of wat dan ook, kan nu gemakkelijk inlichtingen krijgen. Deze

Medische Encyclopaedie

voor ieder gezin bevat ruim 2000 onderwerpen, beschrijft alle ziekten en de nieuwste geneesmethoden. Naar de allerlaatste gegevens is dit werk geheel nieuw opgebouwd en gemakkelijk leesbaar geschreven door den bekenden Amsterdamschen huisarts

Dr. P. J. de Bruïne Ploos van Amstel

Prachtige moderne platen, waaraan bekende professoren hun medewerking verleenden, uitgevoerd in veelkleurendruk op kunstdrukpapier, illustreeren het werk.

Het geheel is voortreffelijk gedrukt op uitmuntend houtvrij papier, ruim 500 pag.

In normale tijden zou zulk een werk minstens hebben

gekost fl. 15.— NU slechts fl. 4.50.

Het prachtwerk wordt franco huis geleverd na ontvangst van onderstaand bestelbiljet.

Desgewenscht de betaling te voldoen in vier maandelijksche termijnen: de eerste à fl. 1.50 en de drie volgende à fl. 1.—.

**Verkrijgbaar bij N.V. ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL
LEIDSCHEGR. 72, AMSTERDAM (C.)**

Postrekening 60092. Telefoon 31791.

Bestelbiljet.

Ondergeteekende wenscht franco te ontvangen van **N.V. ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, Leidschegr. 72, Amsterdam C.** Postrekening 60092, Tel. 31791

Ex. Medische Encyclopaedie

In linnen prachtband compleet fl. 4.50, en wenscht dit bedrag te betalen à contant/in 4 maandelijksche termijnen: de eerste à fl. 1.50 (wordt heden verzonden) en de drie volgende à fl. 1.— *

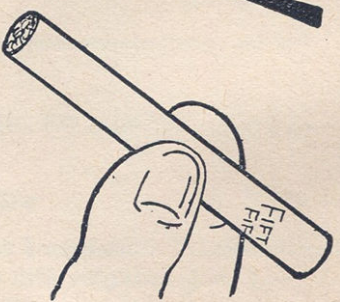
Naam

Woonplaats

* S.v.p. doorhalen welke wijze niet wordt gewenscht.

R.B.K.

*"Speciaal en wetenschappelijk
geproduceerd om bescherming
van de keel te
waARBORgen!"*

Leest onderstaande, geheel
spontaan geschreven brief van
een enthousiasten Fifty-Fifty
rooker, waarvan het origineel
ten onzent ter inzage is en
waarvoor niets werd betaald.

Amsterdam, 27 Februari 1934.

Fa. Goodwin & Co.,
P. B. 2. Amsterdam.

Mijne Heeren,

Toen ik voor eenigen tijd Uw annonce in de krant las betr. Fifty-Fifty
sigaretten die U „Fluweel voor de Keel” noemde, heb ik eens een pakje gekocht.
Ik had n.l. reeds sinds langen tijd op dokters advies zeer veel minder moeten
rooken dan ik gewend was, daar ik dikwijls last van mijn keel had, doch het
verlangen naar een extra rookerij en de geruststellende zinsnede in uw adver-
tentie deden mij het besluit nemen Uwe sigaretten eens te probeeren.

Ik voel mij nu eigenlijk verplicht U even te zeggen, dat ik thans weer
evenveel kan rooken als vroeger, en hiervan, dank zij Uw heerlijk koele en zuivere
Fifty-Fifty's, geenerlei nadeligen invloed meer kan constateeren.

Ik dank U daarom ten zeerste, dat U mij in staat gesteld hebt weder
ten volle van het genot, dat rooken geeft, te kunnen profiteeren en teeken met
alle hoogachting

Uw dw.

(w.g.) R. v. H., Amsterdam.

FIFTY

= FIFTY

AMERICAN CIGARETTES
„Fluweel voor de keel”